

OSHO - O základních lidských právech

Obsah

OSHO - O základních lidských právech.....	1
01) Deklarace: Ne lidská práva ale hypokracie.....	1
02) Lidská práva pro nového člověka.....	19
03) Všeobecná deklarace lidských práv.....	32
04) Některé události z Oshova života.....	35

01) Deklarace: Ne lidská práva ale hypokracie

Milovaný Osho, není divné, že establishmenty celého světa, které se všemožně snaží ujistit nás o tom, že člověk nesmí zůstat člověkem, po nás zároveň chtějí, abychom slavili, Den lidských práv? O co jim, proboha, jde? Drahý Mistře, mohl bys nám to vysvětlit?

Jednou ze základních věcí, kterou musíme mít neustále na paměti, je, že žijeme v pokrytecké společnosti.

Kdysi se zeptali jednoho velikého filozofa: "Co si myslíte o civilizaci?" A on jim odpověděl: "Je to dobrá myšlenka, ale někdo ji musí uskutečnit. Nám se to ještě nepovedlo. Civilizace je sen budoucnosti."

Avšak lidé, kteří mají moc - ať už politickou, náboženskou nebo společenskou - mají tuto moc proto, že se civilizace ještě nezrodila. Civilizovaný svět a vyspělí lidé totiž nepotřebují národy - všechny hranice jsou falešné - nepotřebují ani náboženství, neboť všechny teologie jsou jen prosté fikce.

Všichni, kteří už tisíce let vládnou - kněží, politikové, boháči - mají tak všechnu moc zabránit vývoji lidstva. Nejlepší způsob, jak toho dosáhnout, je totiž přesvědčovat lidi: "Už jste civilizovaní," nebo: "Už jste lidmi. Není třeba snažit se o jakoukoli změnu."

Velmi dobře si uvědomujeme, že ještě neexistuje nic takového jako civilizace, že neexistuje lidská vnímavost, a přesto - a to je naší slabostí - stále věříme všem těm lžím, které slyšíme od politiků, které nám kážou kněží, kterým nás učí naši vychovatelé, a to proto, že se nám zdá jednodušší jen věřit - člověk pro věc samu nemusí nic dělat.

Uvědomit si skutečnost, že člověk ještě není člověkem, vyvolává strach. Ztrácí se nám pevná půda pod nohama.

Pravda člověka úplně obnaží - obnaží jeho lži, všechnu jeho přetvářku. To je důvod, proč nikdo nechce pravdu; všichni věří, že ji už mají. Vnímáte tu psychologickou strategii? Pokud nechcete někomu něco dát, přesvědčte ho, zhypnotizujte ho, opakujte mu: "Už to máš." A jestliže tomu tisíce lidí kolem vás věří - vaši rodiče, kněží, učitelé - je téměř nemožné, aby se nepodařilo vnutit tuto tisíce let starou myšlenku i malým dětem, nově přichozím na svět. Milióny lidí žily a zemřely s myšlenkou, že civilizace bylo dosaženo.

Takže první věc, kterou chci, abyste pochopili, je, že jsme pořád barbary. Jen barbaři, ne lidské

bytosti, mohou dělat věci, které děláme my už po tisíce let. Pět tisíc válek během tří tisíc let... a to se lidé nazývají civilizovanými?

Ve 20. století - přesněji v jeho polovině - může lidstvo zplodit Adolfa Hitlera, Josefa Stalina, Benita Mussoliniho, Mao Ce-Tunga a stále ještě věřit, že je civilizované? Za druhé světové války zemřelo přes padesát miliónů lidí. Hitler sám dal zabít šest miliónů lidských bytostí, a to velmi rafinovaně. Využilo se vědy a techniky: šest miliónů Židů bylo jednoduše otráveno v plynových komorách a spaleno - během několika okamžiků nezbylo z tisíců lidí nic víc než kouř z komína. Hitler dal zabít tolik lidí, že se pro ně nedostávaly hroby. Člověk na tom nebyl ještě nikdy tak bídně - i žebráci mívali hroby, ale Hitler dal zabít tolik lidí, že kdyby se měly vykopat hroby pro všechny... pak by se celé Německo proměnilo v jeden velký hřbitov. A tak dal vykopat hluboké jámy, do kterých se těla naházela a zahrnula zemí.

Ale ještě předtím se mu podařilo zničit dokonce i důstojnost těch lidí. Donutili je svléknout se; ostříhali a oholili je, aby nebylo možné rozlišit tváře. Usekali jim hlavy; takže tady byla hlava, tam zas ruka či noha a o kus dál zbytek těla. Tisíce mrtvol - bylo pak nemožné najít mezi nimi toho, koho jste hledali.

Proč to asi všechno dělali? Proto, aby nikdo nemohl být identifikován. Ani mrtvé už nebylo možno poznat; vždyť neměli celá těla. A to říkáte, že člověk je civilizovaný?

Tím však příběh ještě nekončí. U vědomí hrůz druhé světové války by člověk myslel, že stačí alespoň trochu rozumu k tomu, aby byla válkou poslední - stačí si připomenout, co způsobil člověk člověku. A přece, už se připravuje třetí světová válka - ta poslední.

Jednou se ptali Alberta Einsteina: "Mohli byste nám říci něco o tom, co se bude dít ve třetí světové válce?" A on jim odpověděl: "Je mi líto, o třetí světové válce vám nic říct nemohu, ale povím vám něco o té čtvrté."

Tazatel nechtěl věřit vlastním uším: "Vy nám nemůžete říct nic o třetí - která bude tak složitá, přesto jste schopen mluvit o čtvrté, která bude ještě komplikovanější?"

Albert Einstein odpověděl: "Vy mi nerozumíte. O té čtvrté vám mohu říct něco definitivního, kategorického. A to je, že k ní nikdy nedojde, protože ta třetí zničí veškerý život - nejen lidi, ale třeba i růže. Všechno živé zmizí z povrchu zemského."

A to tvrdíte, že je lidstvo civilizované? Ne, podvedli vás a výše citovaná Všeobecná deklarace lidských práv OSN není nic jiného než pokrytectví stejného ražení.

George Gurdjieff napsal jednu krátkou povídku - ta se však týká nás všech. Je to příběh o kouzelníkovi, který žil v horách v hlubokém lese a měl tisícové stádo ovcí. Problém byl v tom, že se ho ovce bály, protože každý den viděly, jak si kouzelník jednu z nich zabíjí k snídani a jednu k večeři. Proto utíkaly daleko od domu a bylo velmi obtížné je z hlubokých lesů nahnat zpátky. A tak použil kouzelník svých čar. Všechny ovce zhypnotizoval a každé namluvil něco jiného... jedné například: "Ty jsi člověk, a proto se nemusíš bát. To jenom ovce se zabíjejí a požívají. Ty ne, ty jsi člověk jako já."

Druhé ovci zas namluvil: "Ty jsi lev - to jenom ovce se bojí. Utíkají, protože jsou zbabělé. Ty jsi lev - raději bys zemřel, než abys utíkal. Ty k ovcím přece nepatříš, nemusí ti tedy vadit, že jsou zabíjeny. Je zabiju, ale ty jsi v tomhle lese můj nejmilejší přítel."

Podobné věci napovídal i všem ostatním, a tak počínaje příštím dnem přestaly ovce od jeho domu

utíkat. Přestože pořád viděly, jak jsou jiné ovce zabíjeny, jich se to netýkalo. Byly přece buď lvy nebo tygry, lidmi... Žádná nebyla ovci kromě té, kterou kouzelník zrovna zabil.

A tak dokázal kouzelník sám bez pomocníků uhlídat tisíce ovcí. Dál chodily pást se do lesa, ale vždycky se vracely zpět domů a věřily jednomu: "Zabita bude některá z ovcí, já ne. Nepatřím ke stádu. Jsem přece lev - vážený a ctěný přítel velkého kouzelníka." A tak měl kouzelník po starostech.

Tento příběh vám vyprávím proto, že se doslova týká i vás. Necháte si namlouvat různé věci a věříte jim, aniž byste se jen trochu rozhlédli kolem sebe a snažili se zjistit, zda tyto věci souhlasí se skutečností, nebo ne.

Za prvé... Moje první námitka vůči Deklaraci lidských práv OSN je, že práva existují jen společně s povinnostmi. Povinnosti jsou kořeny, práva květy; nelze mít, práva bez povinností. Oslavovat tedy jeden den v roce lidská práva... a neslavit den lidských povinností, které jsou prvořadé?

Proč se nehovoří o lidských povinnostech? Protože vám nechtějí přiznat ani lidská práva. Bez povinností se dá o právech jen mluvit, a přece je nemít v rukou. Avšak o povinnostech nemají politikové, kteří sestavili Deklaraci, ani ponětí. Uvedu vám několik příkladů.

Říkají nám, že všichni lidé jsou si rovni. To samozřejmě uspokojí ego každé lidské bytosti - nikdo proti tomu nebude nic namítat. A přece je to jedna z největších lží, která se nám předkládá.

Pravím vám, rovnost je mýtus.

Neexistují ani dvě lidské bytosti, které by se rovnaly jedna druhé - žádným způsobem, v žádném ohledu. Tím nechci tvrdit, že by si neměly by rovné, ale že jsou jedinečné, nesrovnatelné, tudíž že otázkovosti nebo nerovnosti vůbec nevzniká. Jste rovni těmto sloupům v hale? Mohou být nádherné, ale vy si přece s nimi nejste rovni. Znamená to snad, že jste horší? Ne, to znamená, že nejste sloupy - sloup je sloup a já jsem já.

Každá lidská bytost je kategorií sama o sobě.

A dokud neuznáme jedinečnost každého z nás, nedosáhneme ani lidských práv, ani civilizovaného světa - lidského, milujícího, radostného. V Deklaraci se neustále zdůrazňuje fakt, že bychom měli milovat všechny lidské bytosti; že jsme všichni bratři. Ale viděli jste už bratry, kteří by se milovali? Viděli jste bratry, kteří by byli přáteli? Způsobem, jakým dokáže bojovat bratr s bratrem, by nikdo jiný nebojoval. Nestačí přece říci: "Jste bratři", a myslet si, že tomu tak bude. Lidé, kteří vyhlásili tahle lidská práva - jaké k tomu měli oprávnění? Kdo vlastně jsou? Politikové... kteří bývají příčinou všech válek, příčinou všeho násilí, jež se děje po celém světě.

Jsou to titíž lidé, kteří drží téměř polovinu lidstva - ženy - v otroctví. Když jsem si však pročítal Deklaraci, pobavilo mě to... nikde ani zmínka o sestřích, všude samí bratři.

Se sestrami se nepočítá - ač jsou polovinou lidstva.

Ani zmínka.

Tihle politici umějí dobře mluvit, jsou chytří, prohnání... většinou mají právnické vzdělání. Říkají nám, že mezi mužem a ženou by nemělo docházet k žádné diskriminaci, stejně tak mezi černochoy a bělochoy. Žádný rozdíl že by neměl být činěn mezi rasami, náboženstvími, politickými ideologiemi. Ale kdo že tu činí rozdíly? Jsou to titíž, kdo vyhlašují deklarace.

Ženu zotročovali po staletí a ani teď jí ještě nechtějí dát svobodu - a ta je podle Deklarace základním lidským právem.

S černochoy bylo nakládáno jako se zvířaty. Ještě koncem minulého století byli černoši prodáváni a vydražováni na tržističích jako zboží. A dodnes se netěší stejné vážnosti jako běloši.

A oni jsou běloši - všichni ti politikové jsou běloši. Byli to běloši, kdo uvrhl celé lidstvo na tři sta let do otroctví. Vybuřovali si své říše. Anglie měla největší; říkalo se; že nad Britským impériem nikdy nezapadá slunce. Tu i jinde v Britském impériu svítilo slunce a byl bílý den - kdekoli na Zemi. Avšak ani jiní běloši nezůstávali pozadu: Francouzi, Portugalci, Španělé - ti všichni měli obrovská impéria a vykořisťovali celý svět. Chovali se jako parazité - a je k smíchu, že všichni tito parazité dnes vyhlašují lidská práva.

Všechno je to podvod. To, co říkají, není míněno vážně, nemyslí to doopravdy. Mávám to pouze navodit představu, že jste si s každým rovni, že jste bratry a že máte všechna lidská práva.

Já to však znám - všechna ta lidská práva jsou pouhá přetvářka.

Znám to z vlastní zkušenosti.

Jedno z lidských práv vypočítávaných v Deklaraci je: Nikdo nesmí být svévolně zatčen. Já jsem ale byl přesně takhle zatčen v Americe - svévolně, bez zatykače, bez jakéhokoli upozornění. Dokonce ani ústně mi nechtěli sdělit, jakéhože zločinu jsem se to měl dopustit. A když jsem se jich ptal: "Jaký zločin jsem spáchal? Alespoň to bych chtěl vědět," odpověděli mi nabitými zbraněmi - mé letadlo obklopilo dvanáct mužů s nabitými zbraněmi.

Dokud mohou zbraně být odpovědí, buďte si jisti, že civilizace je v nedohlednu.

Neměli na mě zatykač. A přitom by to pro soud měla být maličkost... ale oni nejen že mě zavřeli, ale udělali to ještě chytrě; zatkli mě v takovou dobu, abych musel strávit ve vězení přinejmenším dva dny. Soud se otevírá až v pondělí, teprve pak jsem mohl být propuštěn na kauci. Oni věděli, že mě budou muset propustit, protože neměli důvod mě zadržovat; neměli proti mně žádný důkaz. Vybrali si prostě chvíli, kdy byl soud po dva dny zavřený - tak aby měli aspoň uspokojení z toho, že mě budou moci dva dny týrat. A třetího dne... Ani mě příliš nepřekvapilo, že soud kauci odmítl.

Smírčí soudce, byla to žena, nedovolila mým právním zástupcům ani zpochybnit fakt, že jsem byl zatčen bez zatykače. V demokratické zemi, která se prohlašuje za největší demokracii na světě, soud ani nepřipustil diskusi, protože znamenala ohrožení. Složit za mne kauci nepřicházelo v úvahu. Nejprve mě zatkli bez zatykače a třetí den ho ještě nevydali - otázka kauce tedy nevznikla. Kauce složena nebyla.

U dalšího soudu, tentokrát federálního, se opět dotazují: A co můj zatykač? - což je otázka základní, - ani tam se o ní nediskutovalo. Všechno ostatní je druhořadé. Když někoho zavřete, aniž byste se mu namáhali sdělit proč...

A v téhle Deklaraci lidských práv titíž politikové zaujímající v Americe své posty prohlašují, že nikdo nesmí být zatčen svévolně; to že je základní lidské právo. Kdyby mě nezatkli, ani bych to možná nevěděl.

Dále se nám říká, že by se nikdo neměl vměšovat do našeho přesvědčení - filozofického, náboženského nebo politického - to že je právem každého člověka.

Moje komuna v Americe však byla zničena z prostého důvodu: kvůli křesťanství - nejsem běloch a moje komuna byla univerzální... Byli v ní černoši, lidé z celého světa. Byla jediným místem, kde neexistovala diskriminace žádného druhu. Rozbili tedy komunu, která naplňovala lidská práva do posledního písmene.

Navenek je snad člověk civilizovaný, ale hluboko v temných zákoutích svého nevědomí je stále barbaram.

V úvodu Deklarace se říká: Jsme rozhodnutí odstranit všechny formy nesnášenlivosti a diskriminace založené na náboženském nebo jiném smýšlení. To však neplatí v žádné zemi. Stoupenci různých náboženství mezi sebou neustále bojují, a pokud se k moci dostanou fanatičtí, nábožensky smýšlející lidé, snaží se rozbít a zničit menšinu všemi možnými způsoby. Odhodlání je dobrá věc, avšak lidé, kteří ho prosazují, si mnohdy nepočínají správně.

Ve shromáždění, na kterém OSN vyhlásilo tato základní práva, chyběl Sovětský svaz; stejně tak i osm dalších komunistických zemí. Zato Amerika tam byla. Deklarace byla přijata jednomyslně - všichni pro, nikdo proti. Uvádím to proto, že vyhlášení této Deklarace bylo hlavně americkou iniciativou. A Amerika v první řadě šlape po lidských právech.

Není to tak dávno, co Amerika poskytla 200 miliónů dolarů teroristům v Nikaragui, malé zemi, která se stala komunistickou podobně jako Kuba. Amerika zaplavila tuto zemi teroristy, aby ji zničila. Milióny dolarů proudily do této země, aby teroristé byli vybaveni zbraněmi a vším ostatním. A v Deklaraci se přitom říká, že každá země je suverénní a že žádná jiná země by se neměla vměšovat do jejích vnitřních záležitostí, jejího života nebo náboženství. Je to přece jejich věc - jak chtějí žít, čemu chtějí věřit nebo nevěřit. To nepřisluší nikomu jinému. Pokud v nějaké zemi přijali lidé komunismus jako svůj životní styl a sociální strukturu - co s tím má společného Amerika? - a jaké k tomu má právo?

Nikaragua se odvolala ke Světovému soudu. Světový soud je plný amerických soudců, přesto apeloval na Spojené státy: "Váš čin je v rozporu s Deklarací lidských práv, je to zločinný akt." Ronald Reagan však tuto výzvu jednoduše odmítl a prohlásil: "Nebudeme se řídit Světovým soudem ani jeho rozhodnutími." Tak takoví jsou ti, kdo vyhlásili Deklaraci. Založili Světový soud, aby rozhodoval v situacích, kdy vznikne nějaký konflikt, a přitom nejsou ochotni ho vyslechnout.

Uvědomujete si za vším tu politiku? Světový soud, Deklarace - to všechno je jenom fasáda. Pokud by totéž udělala nějaká malá země, pak by Světový soud byl v právu a Amerika by ho podpořila, aby mohla zničit zemi, která se dopustila zločinného aktu. Avšak v případě, kdy se Amerika sama dopouští téhož, jednoduše prohlásí: "Světový soud nám nemá co přikazovat."

A co může Světový soud dělat? Ten nemá žádnou armádu ani žádnou moc. Má sice politickou moc, ale pokud politikové sami jednají proti zákonům, které vytvořili, co mu zbývá?

A OSN k tomu mlčí. Došlo k urážce jejího soudu. Pokud by lidé v OSN měli nějakou důstojnost, rozpustili by jak OSN, tak Světový soud - protože k čemu nám jsou? Toho, čeho se dnes dopustila Amerika, se zítra dopustí i jiné země. Sovětský svaz je na tom lépe, a po právu, protože se na této Deklaraci nikdy nepodílel. Nemá na ní vůbec účast; ani žádná jiná komunistická vláda. Tak přinejmenším ukázali od samého počátku, že to všechno je samá faleš: "Koho se to pokoušíte podvést?"

Všechna ta práva vlastně nejsou ani příliš rozumná. Tak například - kde je v celé té dlouhé Deklaraci právo na opuštění vlastního těla poté, co člověk žil již dostatečně dlouho a je už slabý,

nemocný a starý, kdy se cítí být břemenem a k neužitku...? Jestliže zbytečně trpí a čeká jen na smrt... K čemu to čekání? Proč musí člověk procházet takovými muky?

Společnost je zodpovědná za tisíce lidí, kteří takto trpí - ať v nemocnicích nebo v pečovatelských domovech. Nikdy se už nebudou moci vrátit do života jako zdraví, tvořiví nebo jakýmkoli způsobem užiteční lidé. Mohou dál jen vegetovat - a lékařská věda je na dostatečné úrovni - dlouhá léta v nemocnicích. Umělé dýchání... možná že je ten člověk už mrtev, ale umělé dýchání nás klame.

V celém dlouhém seznamu není uvedeno jedno z nejdůležitějších lidských práv, a to právo na odchod ze světa, na vrácení vstupenky, na právo říci: "Chci se vrátit domů. Kdo jste, že mně či komukoli jinému bráníte?"

Jen toto jediné právo - dnes pro nás tak důležité, neboť v rozvinutých zemích se průměrná délka života neustále prodlužuje a pořád víc lidí bude v situaci, kdy jejich synové a dcery už budou sami staří - osmdesát, devadesát let.

Narodí se čtvrtá, pátá nebo šestá generace, ty poslední nebudou už mít žádný vztah ke stodvacetiletému starci, který žije v nemocnici. Ti nejpozději narození k němu už nemohou mít žádný vztah - a tudíž ani ohledy.

A teď si představte, že staří lidé v nemocnicích budou čekat a doufat, že je někdo přijde navštívit - přátelé, jejich děti, staří známí. Nikdo však nepřichází. Lidé se jim vyhýbají. Vždyť je s nimi nuda. Je to skoro jako byste četli padesát let staré noviny. Nepřinášejí vám nic nového, všechno je padesát, šedesát let staré. Když je přijdete navštívit, budou mluvit jen o zlatých časech, kdy bývali mladí a život byl pro ně dobrodružstvím. Nenajdete s nimi společnou řeč a bude to pro vás prostě nuda. Za padesát let se všechno změnilo a tihle lidé o tom ani nevědí.

Žádná vláda na světě však nepřipouští euthanasii - právo na smrt. Ani v celé dlouhé Deklaraci ho nenajdete.

Politikové jsou velmi chytří. Nechtějí se pouštět do sporů, a tak říkají jen věci, které lidé rádi slyší. Nestarají se o skutečný stav věcí ani o změny, které vyžaduje. Celé jejich úsilí spočívá v tom, aby vás učinili šťastnými - tím, že vám nabídnou falešná slova.

Nikde na světě nejsou dodržována žádná základní lidská práva.

Teď promluví o dalších z nich.

"U vědomí toho, že zneuznání lidských práv a pohrdání jimi vedlo k barbarským činům, urážejícím svědomí lidstva...")

Z toho vyplývá dvojí. Jednak, že lidé, kteří vyhlásili Deklaraci, mají za to, že lidstvo je civilizované. A tak, když čas od času někde dojde k barbarskému činu, svědomí všech lidských bytostí na světě - celého lidstva - trpí, pociťuje bolest a úzkost. Obojí je lež, nemyslím, že lidstvo má nějaké svědomí.

Když muslimové zabíjejí hinduisty, žádný mohamedán si nemyslí, že by dělal něco špatného - tedy problém svědomí vůbec nevzniká. Naopak, podle svého náboženství učinil dobrý skutek. Snažil se obrátit hinduistu na muslimskou víru - protože kdo není muslim, nemůže přijít do ráje. Snaží se vám tedy pomoci všemožným způsobem: propašovat vás, ať právem či neprávem, do ráje - předním nebo zadním vchodem, na tom nezáleží.

Vy však odoláváte, do ráje se vám nechce, dáváte přednost peklu - a on, aby vám v tom zabránil, vám radši srazí hlavu - lepší je být zabit rukou věřícího muslima. Korán říká: "Ten, kdo byl zabit rukou muslima, přijde do ráje, tak jako muslim, který ho zabil, tam přijde také." Takže oni se skutečně snaží ochránit vás před peklem - proč by tedy měli mít špatné svědomí?

Tak jako ho nemá žádný hinduista, nemá ho ani žádný křesťan. Křesťané zabili daleko víc lidí než kdokoli jiný a byli to právě oni, kdo upalovali lidi zaživa. Jiní člověka nejdříve zabili a teprve potom ho spálili; křesťané si to zjednodušili. K čemu ta zbytečná práce? Proč vydávat knihu ve dvou dílech, jestliže může vyjít v jednom? Nejdříve člověka zabít a teprve potom ho spálit? - Upalme ho hned! Tisíce lidí byly upáleny zaživa.

A nezdá se, že by to kdy někoho uráželo.

Pokud lidem něco vadí, změní to. Neboť kdo je tvůrcem činů? Jsme to my sami.

Věta na začátku Deklarace je skutečná lež. Říká se tam: "barbarský čin..."

Ve skutečnosti jsme za posledních padesát let spáchali víc barbarských činů než v celých lidských dějinách dohromady. Za celých deset tisíc let nestačilo lidstvo napáchat tolik barbarských věcí jako za pouhých padesát let. Jsme stále barbarštější - máme ovšem svůj styl a svoje metody.

Hirošima a Nagasaki - co si o tom myslitel Byl to barbarský čin, anebo snaha poslat ty milé lidi z Nagasaki a Hirošimy rovnou všechny do ráje? Celá města, více než dvě stě tisíc lidí tam zahynulo během pěti minut. Myslim, že před branou ráje nebylo nikdy tolik lidí najednou. A je to Amerika, která nese zodpovědnost za Hirošimu a Nagasaki.

Jak vám potvrdí lidé, kteří rozumějí vojenské vědě, teď už je naprosto jasné, že shazovat atomové bomby na Hirošimu a Nagasaki bylo úplně zbytečné.

Japonsko se už chtělo vzdát - Německo se vzdalo, takže nepřicházelo v úvahu, že by Japonsko ještě bojovalo dál; jistě ne déle než týden, možná ani to ne.

Německo kapitulovalo a Japonsko nemohlo bojovat samo. Je to malá země - žijí v ní odvážní a stateční lidé, je to však velmi malá země. Bojovala s podporou Německa, a když ji ztratila, byla by se vzdala.

Toho se však obával americký prezident Truman: Japonsko by se mohlo už zítra vzdát a my bychom ztratili šanci vyzkoušet si atomovou bombu. Dali jsme do toho přece tolik peněz, energie a umu, a potřebujeme ji vyzkoušet.

Lidé nejsou důležití, peníze ano - a tak se bomby vyzkoušely.

A to nám tvrdí, že barbarský čin urazí svědomí civilizovaného lidstva? Byl prezident Truman civilizovaný člověk, anebo ne? Dokonce jeho vlastní poradci ho přesvědčovali, že je to úplně zbytečné, že je to nesmyslné ničení lidských životů. On však rozhodl.

Příštího dne se před Bílým domem shromáždily stovky novinářů, neboť došlo k největší katastrofě způsobené člověkem. První otázka prezidentu Trumanovi zněla: "Pane prezidente, spalo se vám dobře?" - protože prezident se odebral na lože hned poté, co dostal zprávu: "Hirošima a Nagasaki jsou zahaleny kouřem; zmizely z povrchu zemského." Šel pak spát; v opačném případě by byl čekal na zprávu.

A on odpověděl: "Ano, spal jsem klidněji než jindy, protože náš pokus se zdařil. Jsme teď největší mocnost na světě."

A to mluvíte o svědomí? Více než dvě stě tisíc lidí zemřelo během tří minut, a muž, na jehož rozkaz se tak stalo, měl "velmi klidný" spánek, klidnější než kdy jindy. A jestliže takový byl postoj prezidenta "True-mana", (Pozn. "True-man", tj "pravý člověk") co asi lidé, kteří nejsou opravdovými lidmi?

Podle mého názoru je civilizace stále ještě naším snem, nadějí, utopií.

Pokud se nám však podaří vymanit se z kouzelnických čarů a přestanemeli si namlouvat, že jsme civilizovaní, naděje se může stát skutečností a náš sen konkrétní zkušeností.

Svědomí však vzniká teprve po meditaci, nikdy před ní. Člověk se se svědomím nenarodí. Všimněte si malých dětí: uvidí-li mravence, zabijí ho. Myslíte si, že to malé dítě je zločinec nebo vrah?

Ne, nic takového. Dělá to jenom ze zvědavosti, zkoumá tak svůj svět. Narodilo se do nového světa, proto ho zkoumá. Se svědomím to nemá co dělat. Dítě neví, že když uhodí bezdůvodně psa, že ho to bude bolet. Děti nemají svědomí; mají pouze zárodky svědomí.

Všichni politikové se vás snaží přesvědčit: "Máte svědomí." Vy ho však nemáte. Vy si ho musíte nejdříve vypěstovat, musíte pracovat sami na sobě. Budete se muset naučit být klidní a naslouchat tomu tichému, jemnému hlasu uvnitř. Myslím, že žádný z politiků, kteří vyhlásili Deklaraci, neměl vůbec žádnou zkušenost s tím, co je to svědomí a co vědomí. Tato zkušenost totiž přichází teprve po dlouhé, předlouhé cestě do vlastního nitra.

Při narození nedostane člověk do vínku všechno. Dostává jen věci potřebné k přežití; všechno ostatní je mu dáno pouze v podobě zárodků. Je na něm, odhodlá-li se rozvinout své vědomí do nejvyšších výšin.

Příroda nás vybavila pouze k přežití - ne k životu a radosti, tichu, extázi a lásce. Příroda si vystačí s pouhým chtěním, touhou - k čemu je zapotřebí láska? Proč vytvářet komplikace? Lásku musí člověk umět najít, vědomí se musí naučit vypěstovat. Musí se stát zahradníkem svého vlastního já - tou zahradou je jeho bytí.

Bytí člověka je onou rajskou zahradou, o které se hovoří i v Bibli. Ráj nenajdete nikde jinde, na žádné jiné planetě - ráj je v nás samých. Byli jsme z něho vyvrženi a běháme pořád kolem dokola, neumíme však do něho znovu vstoupit. Až se nám to podaří, budeme opět zpátky v Ráji. O to se však už tisíce let nikdo nepokusil. Ještě jsme se nevrátili. Všechno je dnes zase v zárodku; nic nekvete, nic se nezelená. My jsme však schopni uvést věci v život, neboť tu možnost stále máme.

Ti lidé však nevědí, co je to svědomí.

Naučili se jen odříkávat slova.

Povím vám takovou historku... Jeden psycholog se dostavil k ústní zkoušce na doktorát. Zkoušeli ho tři examinátoři. Jejich první otázka zněla: "Jaké jsou největší přednosti mateřského mléka?"

Psycholog se cítil zmaten: "Co má psychologie společného s mateřským mlékem? Přece jsem sem nepřišel, abych se stal expertem přes mléčné výrobky nebo něco podobného. Ale co se dá dělat, odpovědět musím..." A tak řekl: "Za prvé má všechny látky potřebné k výživě dítěte - je to ta nejlepší strava. Za druhé vychází z matčina těla, takže je teplé a lehce stravitelné, a protože vychází

zevnitř, nemůže se do něho dostat žádná infekce nebo nemoc z okolního prostředí. Dítě je tak chráněno."

Zkoušející mu řekli: "Dobře. A za třetí?" Nastala chvilka ticha, protože psycholog nemohl na nic dalšího přijít - co by to mohlo být? První dvě odpovědi zvládl. Ta třetí mu neustále vyvstávala na mysl, on ji však potlačoval.

Když už nemohl na nic jiného přijít, musel ji vyslovit: "Za třetí... přichází v pěkném balení!"

Vidíte, jací idioti se stávají psychology! To bylo první, co mu přišlo na mysl - "pěkné balení!"

Když pročítám Deklaraci, mám z ní dojem, že ti lidé umějí dobře formulovat, že si umějí hrát se slovy. Používají hezká slova, kterými dokážou člověka ovlivnit a podvádět - a za kterými se dobře uschová realita.

Článek 1. Všichni lidé se rodí svobodní...

Tak to je absolutní nesmysl.

Jestliže se všichni lidé rodí svobodní, dejte dítěti svobodu: a ono zemře během 24 hodin. Lidské mládě je nejbezmocnější ze všech mláďat na světě - jakou svobodu může mít? Neumí chodit, neumí mluvit, neumí létat...

Jeden vědec dokonce tvrdí - a já s ním tak trochu souhlasím - že se lidské mládě rodí dřív, než by mělo. Ve skutečnosti by potřebovalo být v matčině břiše ještě dalších devět měsíců, protože se pořád vyvíjí. Podívejte se na zvířata - mládě se narodí a hned začne běhat a hledat potravu. Je méně závislé a víc vyvinuté. Zato lidské mládě by bez péče své matky, svého otce nebo rodiny či bez péče jiných lidí nepřežilo.

Jakou svobodu může tedy mít?

Tohle je, podle mne, nejlstivější stránka v myšlení politiků: namlouvají nám, že nepotřebujeme svobodu. "Nežádejte svobodu, už jste se jako svobodní narodili. Všichni lidé se rodí svobodní."

Všichni lidé se rodí úplně bezmocní a závislí. Stát se svobodnými jim může trvat léta. A ani pak se milióny lidí svobodnými nikdy nestanou.

Deklarace však prohlašuje, že se svobodnými rodí.

Já tvrdím, že milióny lidí zemřou, aniž se kdy stali svobodnými. Znáte to přece z vlastní zkušenosti: lidé svobodní nejsou.

Je manžel - a manželka není svobodná. Je manželka - a manžel není svobodný. Viděl jsem spousty manželských párů jít po ulici - a manžel se ani nerozhlédl. Díval se jen na pár kroků přímo před sebe jako buddhistický mnich. A jeho žena ho sledovala koutkem oka - kde ho mám? Co je to za svobodu?

První, co manžel uslyší, když přijde domů, je: "Kde jsi byl?" - a to si říká svobodný člověk - nebo: "Proč jdeš tak pozdě?"

Když jsem chodil do základní školy, většinou jsem se opozdil. Život venku byl nádherný a kolem naší školy rostla spousta mangovníků. Když manga dozrávají, je ve vzduchu tolik vůně a sladkostí -

stačí projít kolem. Mango je určitě královnou všeho ovoce. Před školou rostly ještě jiné ovocné stromy a já jsem byl spíš na nich než ve třídě.

Hned první den, když jsem začal chodit do střední školy, jsem se o půl hodiny opozdil. Učitel mi řekl: "Tak tohle nepůjde. Alespoň v mé hodině ne. Pokud chceš studovat můj předmět, budeš muset být ve třídě o pět minut dřív než já. Proč jsi přišel pozdě?"

Odpověděl jsem mu: "Podívejte se, pane učiteli - právě kvůli téhle vaší otázce se nebudu ženit."

Podivil se: "Co prosím? Co to má společného s manželstvím?"

Řekl jsem mu: "Hned vám to vysvětlím. U nás v sousedství to slyším pořád; všechny ženy se tak ptají: "Kde jsi byl? Proč jdeš tak pozdě?" - a já jsem se rozhodl, že na tuto otázku nikdy nebudu odpovídat. Raději obětuji celý svůj život, ale kvůli téhle otázce se neožením - a vy si myslíte, že teď na ni budu odpovídat jen kvůli vám? To si raději zapíšu jiný předmět. Sbohem!"

Učitel řekl ke třídě. "To je zvláštní chlapec. Takové nesourodé věci spojuje s manželstvím? Co má co dělat manželství se zeměpisem?"

Začal jsem ho však zajímat. Po vyučování mě zastavil a řekl mi: "Pojď si sednout. Rád bych se dozvěděl, o co ti jde."

Odpověděl jsem mu: "Nikdo nemá právo se mě ptát, proč jsem přišel pozdě nebo kde jsem byl. Je to můj život, a když si ho chci zkažit, je to moje právo. Vaše zaměstnání je vyučovat jen zeměpis. Nejste tu proto, abyste mi dával otázky, které ve mně vyvolávají pocit závislosti. Nemám takové otázky rád. Mohu školy nechat; můžu úplně zapomenout, že jsem kdy do školy chodil. Není to přece třeba - vždyť Ježíš, aniž kdy chodil do školy, dokázal poznat sám sebe; nebo Kabir - ani ten nechodil do školy - a dokázal poznat nejvyšší... Nechci se věnovat obchodování, ani nemám zájem o žádné zaměstnání. Takže pokud chcete, abych navštěvoval vaši třídu, musíte se ke mně chovat trochu lidsky - a ne pořád zasahovat do mé svobody."

První článek praví: **Všichni lidé se rodí svobodní.**

To je strategie hypnózy a podmaňování lidstva.

Vnutili vám myšlenku, že jste se narodili svobodní - nemusíte tedy za svobodu bojovat, nemusíte podstupovat vnitřní revoluci; která vás dokáže opravdu osvobodit - osvobodit od všeho, i od těla... protože mít tělo je také otroctví.

Na Východě jsou daleko blíže pravdě. Říkají, že jsme se narodili v otroctví - ne ve svobodě. Tělo je naším vězením, stejně tak naše mysl a rozum. Vědomí je uvězněno ve velmi malém prostoru, ale je schopno se rozepnout po celém vesmíru. Vy však tuto svou schopnost neznáte, a tak si myslíte, že jste jen tím, čím jste.

Ti lidé jsou podle mě zločinci - a horší než takoví, co jsou posíláni na šibenici, protože podvádějí celé lidstvo. Jejich podvod je samozřejmě obratný: "Lidé se rodí svobodní." Přirozeně, svoboda pak není problémem, něčím, co by mělo být vytvářeno, čeho bychom měli být hodni nebo co bychom si museli zasloužit, nic cenného; vždyť už ji máme!

Gurdjieff je jediný člověk v celých našich dějinách, který pronesl nesmírně významnou věc: "Nemáte žádnou duši." Všechna náboženství po celém světě však hlásají, že člověk duši má, že s duší přišel na svět. V celých dějinách je Gurdjieffův hlas ojedinělý, protože nám říká, že ne všichni

lidé duši mají, že místo, kde by měli duši mít, je prázdné. Existuje taková možnost - pracovat na sobě a duši stvořit - nikdo se však s duší nenarodí.

Já vím, a Gurdjieff také, že člověk se s duší rodí, ale tahle myšlenka zatím lidstvu moc nepomohla. Naopak ho ještě víc uspala: Narodili jsme se s duší, Bůh je s námi, království Boží je tu pro nás, tak proč bychom se měli ještě namáhat?

Věci, které nám nebyly dány, si musíme tvrdě vysloužit: peníze, moc nebo vážnost - od nikoho neuslyšíte: "Všechny děti se rodí s penězi, politickou mocí nebo vážností." Takovou hloupost ještě nikdo nikdy neřekl. Tyto věci musíte získat.

Svobodu, vědomí, Boha - nazvěte si to jak chcete - musíte objevit. Jsou totiž zasuty, latentní - my jim musíme dát dynamiku, musíme jim dát vyrůst. Dovést je k rozkvětu a naplnit je.

Avšak říkat lidem: "Rodíte se svobodní - a sobě rovni co do důstojnosti a práv..." Člověk pak může klidně dál lhát a používat přitom krásná slova - a tím je znevažovat.

Nikdo není roven druhému. To je psychologická pravda.

Nikdo se nerovná druhému - ani tělem, ani myšlením, ani talentem nebo géniem. Sigmund Freud zůstane Sigmundem Freudem, Bertrand Russell Bertrendem Russelem, D. H. Lawrence D. H. Lawrence. Není žádný další D. H. Lawrence a nikdy nebude. Každý člověk je jedinečný.

Myšlenka rovnosti je nedobrá, a přitom se stala pro moderního člověka téměř posvátnou.

Rovnost. Pravím vám, je to nejdestruktivnější myšlenka, jaká kdy prostoupila lidskou mysl. Lidem musí být připomínána jejich jedinečnost.

Všichni lidé jsou nadáni rozumem a svědomím a mají spolu jednat v duchu bratrství.

Všechny tyto předpoklady postrádají jakoukoli platnost. Všechny lidské bytosti se nenarodí s rozumem, nejsou "nadány rozumem". Jsou takoví lidé, je jich však poskrovnu... Před chvílí jsem jmenoval Bertranda Russella - o něm se dá říci, že byl nadán rozumem; nebo J. Krishnamurti... obyčejní lidé však žijí plni všemožných pověr a předsudků.

Dokud se lidé nezbaví všech svých pověr, nedá se o nich tvrdit, že by byli rozumní. A co vlastně rozum znamená? Pro hinduistu je kráva matkou. I takový může být "rozum".

Jednou jsem se dal do hovoru s jedním šankaračarijou - což je pro hinduisty něco jako farář.

Zeptal jsem se ho: "Víš určitě, že kráva je tvoje matka?" Odpověděl: "Jak to myslíš?" "Před chvílí," povídám, " jsem u vchodu do chrámu potkal tvoji matku. Tak teď nevím, kdo je tvoje skutečná matka - ta žena, anebo kráva? Anebo že by jedna z nich byla tvou macechou?" On na to: "O čem to mluvíš? Ta žena je moje biologická matka a kráva je moje duchovní matka." A já: "Bože na nebesích! A co býk? Musíš být přece nějak příbuzný s býkem, nebo ne? To je tvůj duchovní otec? A víš kdo jsi ty? Nic než býk, anebo ani to ne, leda vykastrovaný."

Lidé žijí v pověrách, a vy mluvíte o rozumu.

Všichni křesťané věří - a mezi politiky, kteří vyhlásili Deklaraci, bylo 90 % křesťanů - všichni do jednoho věří, že Ježíš se narodil z panny.

A to jsou prý rozumné bytosti...

Povím vám příběh, jak otěhotněla jedna studentka. Snažila se to utajit, ale na světě existuje pár věcí, které neutajíte. Například pravdu - nebo těhotenství! Je to téměř nemožné; pořád to roste a roste.

Nakonec si toho všimla i matka děvčete. Zeptala se: "Co se stalo?" A děvče muselo s pravdou ven.

Matka vzala dceru k lékaři. Doktor ji prohlédl a řekl: "I bez prohlídky poznám, že je těhotná - je v osmém měsíci. Teď už potrat nepřichází v úvahu."

Matka začala na děvče křičet a spílat mu: "Očernila jsi dobré jméno naší rodiny! Společensky jsi nás znemožnila!"

Dívka však řekla: "Ale mami, mě se žádný muž ani nedotkl. Jak můžu být těhotná? To přece není možné!"

Když to doktor uslyšel, vstal ze židle, přešel k oknu a zadíval se na oblohu. Matka se ho zeptala: "Proč se tam díváte?" "Vyhlížím tři mudrce z Východu." "Jak to myslíte?" "A ještě vyhlížím hvězdu, protože tak to bylo, když se narodil Ježíš. Na obloze se objevila hvězda, která vedla tři mudrce. Zdá se, že to tu máme zas - panna bude rodit!"

Zeptejte se však křesťanů: "Kde zůstal váš rozum?" Ježíš se narodil z panny. Byl ukřižován a vstal z mrtvých. Uměl oživovat mrtvé - to jsou základy, o které se opírá křesťanská víra.

Stačí, když pár věcí vypustíte - a vida - hned zjistíte, že křesťanství je nejnenáboženštější náboženství, které existuje; a pokud jde o zbožnost, je nejchudší.

Narozen z panny - škrtněte to, máte-li rozum. Zmrtvýchvstání - vypusťte, jestliže nesouhlasíte. Chůze po vodě - odmítněte. Přeměna vody na víno - nejenže škrtněte, ale běžte, vyhledejte toho chlapíka a odveďte ho na policii, protože to není zázrak, to je zločin. Když ale všechny tyto věci vypustíte, co nám zbude? Takový je nedostatek křesťanství.

V buddhismu se nedá škrtnout nic, protože tam se nic nezakládá na pověrách. Buddha sám vypustil všechno, co jen zavánělo pověrou - zůstala čirá racionalita.

Tvrdit ale, že lidé se rodí nadáni rozumem... Nevypadá to tak. Podívejte se na svět - připadá vám rozumný? Lidé se neřídí rozumem, lidé se řídí spoustou iracionálních věcí.

Sladkým slovům se však hezky věří: Jste nadáni rozumem. Čím větší hlupák, tím víc a tím spíš tomu uvěří. "... a svědomím a mají spolu jednat v duchu bratrství. "

Svědomí vzniká jen po hlubokém vnoření se do sebe, rozjímání - nikdy před ním. Svědomí je výplodem meditace.

Jen velmi málo lidí na celém světě a v celých lidských dějinách bylo vědomých, mělo svědomí. Obě tato slova znamenají totéž, avšak kvůli nábožensky smýšlejícím lidem se ve všech jazycích kromě francouzštiny vytvořily u těchto dvou slov odlišné významy. Pouze ve francouzštině je "svědomí" a "vědomí" jedno slovo, které znamená totéž.

Náboženství celého světa se snažila oddělit svědomí od vědomí z jednoho prostého důvodu: vědomí přichází jen skrze meditaci. Jak dlouho se lidé dají ještě podvádět?

Je to jako byste do místnosti vpustili světlo - a tma je ta tam. Ve chvíli, kdy se nacházíte ve stavu meditace, máte vědomí, jste si vědomi sami sebe.

Oni však vytvořili další slovo, "svědomí". Svědomí je to, o čem vás vaši kněží, církve či náboženství učí, že je dobré nebo špatné, ctnostné nebo hříšné - toto učení vytváří vaše svědomí. Je to velmi chytrý trik, jak oddělit svědomí od vědomí. Svědomí bez vědomí však nemůže existovat. Oni vytvořili falešné, umělé svědomí.

Tak například já jsem se narodil v prastaré náboženské sektě - asi nejstarší ze všech. Není početná, avšak i ona má své pověry.

Až do svých osmnácti let jsem nikdy neviděl doma rajče. Myslíte si, že rajčata jsou pro lidi nebezpečná? Protože je však barva rajčete shodná s barvou masa, stačí to k tomu, aby se nesměla jíst. Až do svých osmnácti let jsem nikdy nejedl v noci, protože naše náboženství to zakazuje - jíst je dovoleno jen mezi východem a západem slunce. Kdo by jedl za tmy, mohl by omylem sníst nějaký hmyz nebo mravence - dopustil by se tak násilí. Proto je lepší jíst ve dne, za plného světla. Když mi bylo osmnáct, mí přátelé si vyšli na výlet k jednomu krásnému chrámu nedaleko od nás, jen pár mil. Šel jsem s nimi. Vůbec jsem nato nepomyslel, ani mě to nenapadlo, stoupali jsme do kopce ke chrámu... byl tak nádherný, tak starý, a bylo toho tam tolik k vidění, že si nikdo ani nevezpomněl, že bychom měli také něco sníst.

Žádal jsem je: "Připravte něco k jídlu, za chvíli zapadne slunce a já už mám velký hlad a vy určitě taky. Šplhali jsme nahoru celý den... bylo to namáhavé, ale stálo to za to."

Odpověděli mi: "Dokud ještě svítí slunce, nechceme nic zmeškat. Ještě je tu tolik k vidění."

Byl jsem z nich jediný, kdo nebyl zvyklý jíst za tmy. Všichni ostatní ano, a tak jsme se o tom už nebavili. Asi v devět nebo v deset hodin večer připravili velmi chutné jídlo - a já, po celodenním hladovění a slézání hory jsem byl na rozpacích - co teď?

Řekl jsem jim: "To je těžké. Ještě nikdy jsem nejedl v noci, protože sekta, ve které jsem se narodil, říká, že když člověk jí v noci, přijde do pekla. A já nechci přijít do pekla jen kvůli jednomu nočnímu jídlu - ale na druhé straně hlady ani neusnu. A to jídlo tak voní!"

Přesvědčovali mě: "My to na tebe nikomu nepovíme, ani rodičům. Vždyť se nikdo nedozví, že jsi jedl v noci." "V tom to není. Budu to vědět já. Tady přece nejde o mé rodiče nebo o kohokoli jiného. Řekněte to klidně všem - a to nejde. Problém je, že si nedovedu sám sebe představit, jak jím za tmy - po osmnácti letech odříká- ní."

Ale nakonec mě přesvědčili - a muselo to tak být.

Najedl jsem se, usnout jsem však stejně nemohl. Celou noc jsem musel zvracet. Samozřejmě jako jediný. Vedle mne spalo dvacet lidí - byli velmi unaveni a dobře se najedli. Spali spokojeně. Zato já jsem byl vzhůru celou noc a zvracel jsem. Dokud jsem ze sebe nedostal všechno, neusnul jsem. To se mi podařilo až v pět hodin ráno.

A tak mě napadlo: možná že je opravdu nebezpečné jíst v noci. Stalo se to jen jednou a celá noc byla pro mě peklem. A ostatní, kteří jsou zvyklí jíst za tmy celý svůj život... možná opravdu přijdou do pekla.

Celý svět je však zvyklý jíst i za tmy. Jestliže je to pravda, pak přijdou všichni do pekla. Ale mí přátelé spí tak klidně - nikdo z nich nezvracel, ani se s nimi neděje nic zlého. Chyba bude spíš ve

mně - vychovali mě v nesprávném přesvědčení.

Jakmile však člověk už něco přijme, vytváří to v něm falešné svědomí, které mu přikazuje: "Dělej to, nedělej ono."

To nemá co dělat s vědomím.

Vědomí si je prostě vědomo, co dělat a co nedělat. Není to otázka volby. Vědomí je stav, ve kterém nevolíme - jednoduše víme, co je správné.

Lidé se nerodí se svědomím. Svědomí bylo vytvořeno náboženstvími, která tak mohla lidi snáze vykořisťovat. Je načase, abychom se zbavili slova "svědomí", protože je spojeno s dlouhou minulostí a získalo nesprávné významy.

Měli bychom používat slova "vědomí".

Vědomí je vůně, která vás obklopí, když se úplně zklidníte; není to nic, co by vám bylo dáno při narození. Ano, dokážete-li získat vědomí, znovu se narodíte - budete jako znovuzrození.

To také měl na mysli Ježíš, když říkal Nikodémovi: "Nenarodíš-li se znovu, neporozumíš mi." On tím nemyslí nějaký příští život. Chce tím říci: "Budeš muset přeměnit svoje bytí, probudit svoje vědomí. Jen pak mi budeš schopen porozumět."

Pokud dosáhnete vědomí, ticha a meditace, nebude už třeba vám zdůrazňovat, že lidstvo je jedno. Ono je - a to bude vaše vlastní zkušenost.

Nebude to však pouhé bratrství, bude to jak bratrství, tak sesterství. Ačkoli to bude jen vedlejší produkt - není nutné vyhlašovat ho hned za základní právo.

Článek 2. Každý má všechna práva a všechny svobody, stanovené touto Deklarací, bez jakéhokoli rozlišování, zejména podle rasy, barvy, pohlaví, jazyka, náboženství, politického nebo jiného smýšlení, národnostního nebo sociálního původu, majetku, rodu nebo jiného postavení.

Tak tohle všechno jsou žvásty.

Když jsem vstoupil na americkou půdu, první věcí, kterou po mně vyžadovali, bylo, abych pod přísahou prohlásil, že nejsem anarchista. Být jím; nesměl bych do Ameriky. A anarchismus je politická ideologie.

Nemohu pochopit, proč !i lidé pořád vyhlašují takové věci. Kdy už se jich konečně někdo zeptá: "A kdy je hodláte uskutečnit?" Na diskriminaci narazíte kdekoli - bude se sice lišit stát od státu, ale existuje všude.

Lidstvo by se mělo proti těmhle takzvaným humanistům konečně vzbouřit. Oni si totiž myslí, že nám prokazují velkou službu.

Například v Indii je žena za stejnou práci placena méně než muž. Přitom v Deklaraci se říká, že každý má nárok na stejný plat za stejnou práci - bez ohledu na to, zda je to muž nebo žena či běloch nebo černoch. To však není pravda.

V Americe jsem poznal šest věznic a ani v jedné jsem nepotkal bělocha. Šest federálních věznic -

každá pro šest sedm set lidí... samí černoši. A to prý diskriminace neexistuje. Je to zvláštní, což? - v bělošské zemi jsou všichni zločinci černí.

To ale není všechno. Přeptával jsem se několika z nich... protože mě měli rádi; už pět let mě sledovali v televizi a sami se se mnou začali bavit. Četli moje knihy a byli rádi, že jsem tam s nimi strávil aspoň jeden den - ten den si prý budou pamatovat celý život. Ptal jsem se jich tedy: "Za co tu jste?"

A oni odpovídali: "Nikdo, koho tu vidíte, nic neudělal. Zatkli nás všechny jako vás - bez zatykače. Pořád nám jen říkají: "Už zítra - nebo už příští týden si vás předvolají k soudu... Ale k tomu nikdy nedojde." Jeden z nich se mi svěřil, že tu takhle sedí už tři čtvrtě roku, aniž ho kdy předvolali.

Tak vidíte - a v Deklaraci se říká, že nikdo nesmí být zatčen svévolně nebo držen ve vězení, pokud není prokázána jeho vina. Nevina nepotřebuje žádné důkazy; nejdřív musíte dokázat, že člověk spáchal zločin, a teprve pak ho můžete zavřít. Jinak to nejde. Přesto jsou lidé zavřeni devět, osm nebo šest měsíců, celé dlouhé měsíce - a jsou to samí mladí lidé.

A tak jsem začal přemýšlet o důvodech: není to proto, že by spáchali něco špatného. Hlavním důvodem je, že jsou mladí a radikální. Chtějí práva pro černochoy, stejná jako pro všechny. To je celý jejich zločin. Nemohou však být postaveni před soud, protože soud by je osvobodil - proto je drží ve vězení. To je ale od vlády USA absolutně zločinné.

Byl jsem jen v šesti věznicích a viděl v nich asi tři nebo čtyři tisíce mladých černochoů. Možná že jinde jsou jich ještě další tisíce. Říkali mi: "Celý svět o tobě ví, tebe k soudu předvolají. Ale kdyby to tak nebylo, kdyby k tomu lidé mlčeli, a kdyby se nerozneslo, že se celá vláda spikla protijednomu nevinnému člověku... Tlak veřejnosti je ale silný a tvůj případ sledují všechny sdělovací prostředky. Pod tímhle nátlakem tě musejí předvolat k soudu, i když nechotně."

Přesto jim to trvalo dvanáct dní. To je rovněž proti lidským právům. Z místa, kde jsem byl zatčen a vězněn, to bylo k soudu pouhých pět hodin letu. Moje letadlo bylo k dispozici. Nabízeli jsme jim ho a přesvědčovali je: "Vždyt si můžete vzít svoje piloty... Vezměte si svoje lidi a dopravte mě k šotidu. Proč mě tů držíte?" Oni však odpovídali, že cizí letadlo nesmějí použít.

Celá jejich strategie byla: "Letadlo dnes nepřiletělo... asi se něco rozbilo." Zřejmě měli letadlo jen jedno. Nebo: "Pilotovi není dobře..."

Podniknout pětihodinový let jim trvalo plných dvanáct dní. Když jsem se však podíval po svých spoluvěznicích, pomyslel jsem si: "Jak to jde rychle, pouhých dvanáct dní..."

Žádná vláda se nerozpakuje konat cokoli nezákonného anebo cokoli proti lidských právům. A tihle lidé vlády zastupují a beze studu vyhlášují Deklaraci - možná ani netuší, co dělají. Jsou to naprosté lži - bílé lži!

Článek 3. Každý má právo na život, svobodu a osobní bezpečnost.

O smrti se tu však nemluví - a přitom je tak důležitá. Narození se ovlivnit nedá - člověk se narodí, aniž by k tomu dal svůj souhlas -, a tak zbývá smrt. Máte na vybranou: buď zemřít bez vlastního svolení, anebo zemřít důstojně, z vlastního rozhodnutí - nedat tedy smrti šanci, avšak učinit to rozhodnutí sami, dokud žijete.

Oni se však bojí zařadit tam také smrt, protože pak by se všechna náboženství i politické strany pokusily je zničit. Oni potřebují, aby všechno bylo útěšné: "život" - ale jaký?

V minulém roce, právě před šesti měsíci, se na evropském společném trhu nahromadily tuny másla a různých jiných potravin. V Etiopii umírali lidé - tisíce lidí za den -, a oni měli přebytek potravin, které však do Etiopie neposlali.

Raději je potopili do moře.

Jen na tuhle akci se vyplývaly dva milióny dolarů - to není cena těch potravin, to je cena za přepravu a potopení nákladu do oceánu. A tak se to dělá každých šest měsíců, protože každý půlrok se vytvoří přebytek, který není kde skladovat. Přichází nová úroda - co s ní? Přece ji nepošleme do Etiopie!

V Indii žije padesát procent lidí pod lékařsky stanovenou hranicí dostatečné výživy a dvacet procent na hranici hladu. Padesát procent lidí na venkově jíjen jednou denně - a jestliže říkám "jí", nemyslím tím, že by se stravovali v hotelu Tádž Mahal. Znamená to, že jedí chléb se solí, s trochou šťávy z manga nebo jiného ovoce - to je všechno. Dá se to nazvat jídlem? "

Dokud se svět nesjednotí, nebudeme schopni zajistit dost jídla pro všechny.

Co tedy znamená, říkají-li vám, že máte právo na život? Protože lidé tu už jsou, a lidé umírají, lidé už zemřeli. Amerika dělá totéž; Stalinovo Rusko dělalo totéž.

Není to nic, co by se dělo jen v Evropě. Amerika utápí své přebytky v oceánu každé tři měsíce - a ty mají cenu několika miliard dolarů. Za Stalinových dob jezdily v Rusku vlaky na pšenici místo na uhlí, protože pšenice byla tehdy levnější a bylo jí dost, zatímco uhlí se tehdejšímu Rusku nedostávalo.

Lidé umírají - to přece není důležité. Lidé hladovějí - no, a co.

Článek 9. Nikdo nesmí být svévolně zatčen, držen ve vazbě nebo vyhoštěn do vyhnanství.

Mně se tak stalo, jsem tedy svědkem, že Deklarace není dodržována žádnou vládou, a zejména ne v Americe, která stála u kolébky jejího zrodu.

Byl jsem držen ve vazbě v Anglii - a ani to vlastně nebylo svévolně. Chtěl jsem zůstat šest hodin v letištní čekárně pro cestující první třídy, protože piloti naletěli příslušný počet hodin a potřebovali si odpočinout. Museli jsme přistát, protože oni nesmějí letět vcelku víc než dvanáct hodin.

Říkali mi: "Možná že budou nějaké potíže; řeknou vám, že čekárna je určena jen pro pasažéry první třídy a vy že takový cestující nejste - vždyť máte vlastní letadlo. Budou se vymlouvat, že nepatříte do žádné třídy."

A tak jsem požádal své přátele, aby koupili dvě letenky pro první třídu na nějaký ranní let: "Máme sice vlastní letadlo, ale kupte dva lístky pro případ, že by došlo až na tohle" - a ono na to došlo. Předložili jsme tedy letenky.

Úředník nevěřil vlastními očím. Nenapadlo ho, že bychom mohli mít i letenky. Zeptal jsem se ho: "Tak co vy na to?"

A on mi odpověděl: "Co mám dělat. To musí rozhodnout někdo jiný." A kdo to měl být? Zdá se, že sama paní ministerská předsedkyně. Když ten člověk odešel, podíval jsem se mu do složek; nechal je na stole. Dostával příkazy rovnou od vlády.

Nikdy jsem o vstupní vízum do Anglie nežádal. Ani by mi ho nevyřídili. V parlamentu totiž rozhodli, že zažádám-li si o vstup, nebude mi vyhověno.

Když se ten muž vrátil, řekl jsem mu: "Já nechci do Anglie. I kdyby to po mně žádala celá země, já jsem ten poslední, kdo by to chtěl. Nemám v Anglii co dělat, jediné, co chci, je, abych mohl přespat v čekárně. Z čekárny se přece do země vstoupit nedá. Je uzavřená; zůstanu tedy na letišti. A letiště je přece mezinárodní, není to anglická půda."

Odpověděl mi: "Co mám s vámi dělat? Nahoře mi řekli: Když na tom bude trvat, zavři ho do vazby. Jinak to nepůjde. Ať tedy zůstane těch šest hodin ve vězení."

A tak jsem strávil šest hodin ve vězení - zcela bezdůvodně. Nespáchal jsem žádný zločin, měl jsem platné letenky, měl jsem i letadlo... chtěl jsem si jenom odpočinout.

Avšak tihle politikové - protože otevřeně říkám, co jsou zač - se zalekli teď i toho, že bych měl přespat šest hodin v letištní čekárně. Mohlo by to být nebezpečné pro anglické náboženství, morálku i charakter. Svým pobytem v čekárně bych mohl pokazit anglickou mládež!

Tihle lidé nemilují bližního svého. A respektu k lidské důstojnosti nemají ani za mák.

Článek 18. Každý má právo na svobodu myšlení, svědomí a náboženství; toto právo v sobě zahrnuje i volnost změnit své náboženství nebo víru, jakož i svobodu projevovat své náboženství nebo víru sám nebo společně s jinými, ať veřejně nebo soukromě, vyučováním, prováděním náboženských úkonů, bohoslužbou a zachováváním obřadů.

"Svoboda myšlení a projevu" - nikdy jsem nedělal nic jiného než vyjadřoval svoje myšlenky. Pokud je to opravdu lidské právo, pak proti mně žádná vláda nemůže nic mít.

Nejsem aktivní v žádném politickém hnutí; o moc se nezajímám. Prostě jenom říkám to, co vidím jasněji než všichni ti zaslepení politikové.

K čemu tedy ten strach ze mne?

Není to tak dávno, co dal papež svolat Světovou náboženskou konferenci. Byli na ni pozváni všichni hlavní duchovní a také hlavy ostatních církví a náboženství.

Dostal jsem od svých sannyasinů z Itálie dopis, ve kterém mi psali: "Naléháme na papeže, protože jeho sekretář se o tebe velmi zajímá a rád by tě pozval - ale papež je proti tomu."

Italská vláda se rozmýšlela osm měsíců, zda mi udělit třítydenní turistické vízum, nebo ne. Příčinou prodlevy byl papež.

A to nám tihle lidé tvrdí: "Milujeme svobodu myšlení a projevu." Nikdo z nich nemá rád svobodu myšlení - pokud se zrovna nehodí jemu.

"Svoboda projevu..."

Papež přikázal dát moje knihy na černou listinu, aby si je nemohl přečíst žádný katolík. Černé listiny existují stále; ve středověku, v celé Evropě, pálili každou knihu, která se na listině objevila.

Teď už to dělat nemohou, takže alespoň přikazují katolíkům, aby knihu nečetli. A katolíků není

málo: sedm set miliónů lidí - svět sám o sobě. Na druhé straně však zákaz znamená přiznání vlastní porážky, absenci odpovědi na mé otázky.

K čemu pak ale celý ten nesmysl s Deklarací lidských práv?

Článek 19. Každý má právo na svobodu přesvědčení a projevu; toto právo nepřipouští, aby někdo trpěl újmu pro své přesvědčení, a zahrnuje právo vyhledávat, přijímat a rozšiřovat informace a myšlenky jakýmkoli prostředky a bez ohledu na hranice.

Ani to není pravda. Indický parlament přikázal indickým novinářům a zpravodajům, aby mým myšlenkám nevěnovali ani řádku.

Americká vláda zase požádala indickou, aby znemožnila západním novinářům natočit se mnou byt jedno jediné interview. Americká vláda dále požádala všechny evropské vlády, a také australskou, aby mi nedovolili pobyt ve svých zemích, aby mě odevšad poslali zpátky do Indie.

Takže všechny evropské země vydaly prostřednictvím svých parlamentů prohlášení, ve kterém stálo, že mi nesmí být povolen vstup do jejich země ani jako turistovi na tři týdny.

Jejich záměrem tedy je, abych nemohl navštívit žádnou cizí zemi a aby ten, kdo by mě chtěl vidět nebo se se mnou setkat, nesměl přijet do Indie. Domnívají se, že se jim tímto způsobem podaří zničit hnutí sannyasinů.

Tak to tedy chodí ve skutečnosti. A slova, krásné a vznešené fráze... číší prázdnotou.

Článek 22. Každý člověk má... práva, nezbytná k... svobodnému rozvoji své osobnosti.

Nezdá se mi, že by nám byla poskytována svoboda rozvíjet svou osobnost. V první řadě však lidé, kteří to sepsali, nevědí, že osobnost je falešná stránka našeho já, která by vůbec neměla být rozvíjena.

To, co bychom měli v sobě objevit, je naše individualita. Oni nám však o individualitě neříkají nic.

Možná že o ní ještě nepřemýšleli. Sami jsou pouhými osobnostmi, jejich individualita se ještě neprobudila, není v pohotovosti. A tak přirozeně napíše "osobnost".

"Osobnost" je špatné slovo.

Znamená masku; nejhlubší smysl tohoto slova je maska. A my nechceme, aby lidé nosili masky.

Lidé by měli být přirození, spontánní, měli by být sami sebou.

Článek 25 ...Všechny děti, ať manželské nebo nemanželské, požívají stejné sociální ochrany.

Jestliže tohle má být pravda, k čemu pak máme manželství? Pokud děti narozené v manželství nebo mimo ně mají stejná práva, pak manželství ztrácí veškerý význam. Co vlastně je manželství? Oni však nemají odvahu na tuto otázku odpovědět.

Ani tak to není pravda, protože děti narozené mimo manželství na tom nejsou nikde dobře. Bývají odsuzovány všemožným způsobem.

Věnoval jsem těm nesmyslům tolik času proto, že se týkají lidí, kteří kontrolují svět a měli by být

proto vystavení neustálé palbě otázek. Oni udržují lidstvo v otroctví - to už by mělo ale skončit.

Nemají žádné právo vyhlášovat deklaráce.

Na to máme právo my.

My jsme lidé.

Co se nás týká, prohlašujeme, že budeme žít ve svobodě, lásce a lidskosti. Budeme rozvíjet svoji individualitu a budeme pomáhat každému, kdo nám vyjde vstříc.

Naším základním právem je stát se bohy.

A dokud v sobě člověk neobjeví boha, všechno ostatní je z tohoto světa. Najde-li ho, získal současně i všechno ostatní.

02) Lidská práva pro nového člověka

Milovaný Osho, 25. prosince jsi nám přednášel o Deklaraci lidských práv. Vysvětlil jsi nám ji jako záměr politiků udržet člověka v jeho současném fyzickém a psychologickém otroctví a jako jejich snahu zajistit, aby lidé setrvali v nevědomosti o své schopnosti božství.

Mohl bys dnes večer vyhlásit svoji vlastní Deklaraci lidských práv pro nového člověka?

Základním smyslem Deklarace lidských práv je skutečnost, že lidstvo stále ještě žije v různých formách otroctví. Jinak by byla deklaráce zbytečná.

Tato potřeba však ve skutečnosti znamená, že člověk byl tisíce let podváděn, a to tak vychytrale, že pokud se na něho nedíváte z nadhledu, nedokážete rozpoznat, jakými neviditelnými řetězy je spoután, v jakém nevolnictví, v jakém neviditelném vězení žije.

Moje deklaráce lidských práv zahrnuje deset základních bodů.

První z nich je život.

Člověk má právo na důstojnost a zdraví; má právo rozvíjet se tak, aby dosáhl svého největšího rozkvětu. Tento největší rozkvět je jeho právem. Člověk, když se narodí, má v sobě zárodky svého rozkvětu, jeho semínka, ale naše společnost mu neposkytuje úrodnou půdu, vhodnou péči a milující ovzduší.

Právě naopak, společnost nás otravuje jedovatou atmosférou plnou zloby, nenávisti, destrukce, násilí a válek.

Právo na život znamená, že nebudou války. Znamená také, že nikdo už nebude nucen vstupovat do armády a účastnit se válek; odmítnout by bylo právem pro všechny. Tak tomu však dosud není.

Tisíce lidí jsou ve vězeních - a zvláště mladí lidé, kteří jsou citliví a inteligentní -, protože odmítli zúčastnit se války. To, že odmítli, se stalo jejich zločinem jen proto, že nechtěli zabíjet jiné lidské bytosti. Lidé přece nejsou věci, které lze zabíjet jen tak pro nic za nic.

Lidé jsou vrcholem veškeré vesmírné evoluce. Zabíjet je z jakéhokoli důvodu kvůli náboženství, politice, socialismu nebo fašismu... to je jedno proč... člověk má přece stát nade všemi důvody a nesmí být obětován na žádném oltáři.

Je opravdu zvláštní, že OSN vyhláší základní práva člověka a přitom mlčí k tisícům mladých lidí, kteří promarní své životy ve věznicích z tak prostého důvodu, že odmítli ničit život. To však má hluboké kořeny, kterým je potřeba porozumět.

Právo na život je uskutečnitelné jen v určitém ovzduší, které v současnosti na Zemi neexistuje. Člověk zabíjí zvířata, ptáky, mořské živočichy - jen tak, pro zábavu. Neexistuje úcta k životu. Život však zůstává životem, ať už sídlí v lidských bytostech či má jinou formu. Dokud si lidé neuvědomí násilí, které sami páchají na zvířatech, na ptácích, nemohou se brát za své vlastní právo na život. Dokud se nestaráte o život druhých, jaké máte právo požadovat totéž pro sebe?

Lidé rádi loví a zabíjejí zvířata bez potřeby. Jednou jsem byl hostem v paláci máharádži Jamnagara. Ukazoval mi vycpané hlavy stovek lvů a vysoké zvěře. Měl jich plný celý svůj palác a předváděl mi je se slovy: "Tahle zvířata jsem všechna zabil sám."

Řekl jsem mu: "Vy vypadáte jako hodný člověk. Jaký jste měl důvod? Co vám ta zvířata udělala?" Odpověděl mi: "To přece není otázka nějakého důvodu nebo toho, že by mi něco udělala. Lovím je prostě pro zábavu."

Vysvětlil jsem mu: "Podívejte se na to také z druhé strany: Když zabije lev vás, bude to také jen zábava? Vaše žena, děti, příbuzní - dovolí si někdo z nich prohlásit, že to byla hezká zábava? To bude přece neštěstí. Když zabijete vy, pak je to zábava, když zabíjejí oni, je to pohroma. Dvojí měřítko svědčí o vaší nepoctivosti a neupřímnosti."

Odpověděl: "Tak jsem ještě nikdy nepřemýšlel."

Lidstvo je však ve své většině nevegetariánské; lidé jsou uvyklí žít se jinými formami života. Neexistuje úcta k životu jako takovému. Dokud nevytvoříme ovzduší plné úcty k životu, nemůžeme uskutečnit svůj cíl získat základní právo na život.

Na druhé straně, vzhledem k tomu, že také OSN prohlašuje právo na život za základní lidské právo, je ho zneužíváno. Papež, matka Tereza a jejich stoupenci využívají toto právo k přesvědčování lidí, aby se stavěli proti kontrole porodnosti, potratům a antikoncepci. Lidská mysl je velice vynalézavá.

Patří to přece mezi lidská práva - proč toho tedy nevyužít. A tak tvrdí lidem, že nesmějí používat metody kontroly porodnosti, protože jsou namířeny proti životu; nenarozené dítě prý má totéž právo jako dospělý člověk. Měla by být stanovena nějaká hranice, ale kde...?

Podle mého názoru antikoncepční pilulka lidská práva neporušuje - naopak pro ně připravuje půdu. Jestliže se zeměkoule přelidní, milióny lidí budou umírat hladem; bude docházet k vlákám. A rychlost, jakou se lidstvo rozrůstá, nás může přivést do velmi nelidských situací.

V Bengálsku jednou nastal velký hladomor, při kterém matky pojídaly vlastní děti. Lidé prodávali své děti za jednu či dvě rupie. A myslíte si, že ti, kdo kupovali, kupovali lidské bytosti? Ne, nakupovali potravu.

Papež s matkou Terezou budou za všechno zodpovědni.

Antikoncepční pilulka prostě zabrání, aby se dítě v matčině lůně vyvinulo, takže problém porušování lidských práv vůbec nevznikne. Nedávno byla objevena i pilulka pro muže. Není už třeba, aby antikoncepci brala jen žena, může ji brát i muž. Dítě se pak vůbec ne vytvoří - v takovém případě se tedy toto základní právo nedá použít. Avšak všichni ti nábožensky smýšlející lidé - ať už šankaračarijové v Indii nebo Ajatoláh Chomejní v Iránu... všichni po celém světě jsou proti kontrole porodnosti. A přitom jde o jedinou metodu, která může ochránit člověka, aby neupadl do barbarství.

Já jsem pro tuto kontrolu bez výhrady. Dítě by mělo být uznáno za lidskou bytost teprve, až když se narodí, a i pak mám některé výhrady... Jestliže se dítě narodí slepé, jako mrzák, nebo narodí-li se hluchoněmé a my nejme schopni mu pomoci... Jen proto, že život nesmí být zničen, bude dítě muset trpět - kvůli téhle hloupé myšlence - sedmdesát nebo osmdesát let? Proč vytvářet zbytečné utrpení? Pokud by rodiče rozhodli, dítě by mělo být navěky uspáno. A nemyslete - není v tom žádný problém. Tělo se rozloží zpět na základní prvky a duše odletí do jiného lůna. Nic tím nebude zničeno.

Jestliže své dítě opravdu milujete, nebudete přece chtít, aby prožilo sedmdesát let v nouzi, utrpení, nemohoucnosti a starobě. Přestože je dítě už na světě, avšak neschopné užívat života plně všemi smysly, bude pro ně lepší, odebere-li se do věčného spánku a narodí se někde jinde s lepším tělem.

Právo na život je komplexní věc. Nikdo nemá právo zabít jiného člověka, ani ve jménu náboženství. Přesto byly z tohoto důvodu zabity milióny lidí - ve jménu náboženství, ve službě boží.

Nikdo by neměl být zabit ve jménu politiky. A přece k tomu docházelo. Stalin sám dal za dobu, co byl u moci, zabít milión lidí - milión svých vlastních lidí. Hitler zabil šest miliónů lidí. Došlo k tisícům válek.

Vypadá to, jako bychom se na této Zemi zabývali jen jednou věcí: reprodukcí dětí, protože potřebujeme vojáky, protože potřebujeme války. Mohamed, aby zvýšil počet svého obyvatelstva, vyhlásil dokonce, že každý muslim může mít čtyři manželky - nebo i víc. On sám jich měl devět.

A pravým důvodem byla válka, destrukce života. Nevzal si devět žen z lásky, nýbrž z prosté vypočítavosti.

Má-li muž devět žen, může zplodit devět dětí za rok. Jestliže se devět žen vdá za jednoho muže, je to v pořádku, ale obráceně - ze svazku devíti mužů s jednou ženou by možná nevzešlo ani jedno dítě. To by celou věc zmařilo. A nejspíš by ženu ještě zabili!

Zdá se, jako by člověk nebyl ničím jiným než potřebným nástrojem pro další ničení a další války.

Obyvatelstvo Země by se mělo početně redukovat, pokud chceme svůj život opravdu žít, mít svou důstojnost, čest a právo na život - pokud nechceme svým životem jen procházet, ale protančit ho. Když říkám, že život je základní právo člověka, mám na mysli život plný zpěvu a tance, život plný radosti a požehnání.

Druhým bodem mé deklaráce je láska.

Láska, která měla být pojímána jako jedno z nejzákladnějších lidských práv, byla ve všech společnostech zničena vytvořením manželství. Manželství je falešná náhražka lásky.

V minulosti byly oddávány už malé děti, které ještě neměly ani ponětí, co je láska a co manželství. A proč je oddávali? Z jednoduchého důvodu: dříve než dospějí, dříve než se v jejich srdcích probudí láska, dveře už musejí být zavřené. Jakmile by se totiž jednou láska zmocnila jejich srdcí, všechno

by se zkomplikovalo...

Žádný dětský sňatek není humánní. Muž či žena by měli mít možnost vybrat si partnera sami - nebo ho změnit, jestliže tak cítí. Žádný stát do toho nemá co mluvit, žádná společnost s tím nemá co dělat. Je to osobní záležitost dvou lidí. Soukromí by mělo být nedotknutelné.

Pokud chtějí dva lidé žít spolu, nepotřebují žádné svolení od církve nebo od státu. Co potřebují, je jen svolení srdcí. A jestliže přijde den, kdy pocítí, že nadešel čas rozchodu, zase nepotřebují žádné povolení. Ať se rozejdou jako přátelé, s krásnými vzpomínkami na dny své lásky.

Láska by měla být pro muže a ženu jediným způsobem spolužití. Žádný další rituál není nutný.

Jediný problém dosud byl co se stane s dětmi - to byl argument svědčící pro manželství. Existují však další alternativy, a daleko lepší. Děti nesmějí být pojímány jako majetek svých rodičů - patří přece všemu lidstvu. Od samého začátku by jim rodiče měli vysvětlovat: "Všichni lidé vás ochraňují, vytvářejí pro vás domov. Pokud budeme žít spolu, budeme se o vás starat společně. Možná však, že se rozejdeme - ale i pak se o vás budeme dál starat. Jste naší krví, naším tělem, naší duší."

Ve skutečnosti je vlastnictví dětí rodiči jednou z nejnebezpečnějších věcí, které se lidstvo neustále dopouští. V něm spočívají kořeny myšlenky něco vlastnit. Lidé by neměli vlastnit svoje děti. Milujte své děti, blahorečte jim, ale nemyslete si, že jsou vaším majetkem. Děti náležejí všemu lidstvu. Přicházejí k nám z jiného světa - rodiče jsou pouhými prostředníky. Nemyslete si o sobě nic víc. A cokoli pro děti můžete udělat, udělejte.

Každá komuna či každá vesnice by se měly umět postarat o své děti. Jakmile se komuna začne o děti starat, manželství bude překonané. A nezapomínejte, že manželství ničí vaše základní právo na lásku.

Až bude lidská láska svobodná, nebudou už černí a bílí, skončí tahle nechutná diskriminace, protože láska nezná hranic. Budete se moci zamilovat do černocho stejně jako do bělocha.

Láska nezná žádné náboženské předpisy. Zná jen bušení srdcí, a zná je s naprostou jistotou. Až se láska osvobodí, připraví půdu pro další základní práva.

Ve skutečnosti, jak by vám potvrdili i vědci, lidé, kteří se do sebe zamilují, by měli být co nejodlišnější. Budou mít pak kvalitnější, inteligentnější a odolnější děti. Tento fakt je přece už známý: na celém světě se dělají pokusy s křížením zvířat. Přinesly nám lepší krávy, koně, psy. Člověk je však zvláštní tvor. Objevil tajemství, pro sebe ho ale nevyužívá.

Všechny královské rodiny tím trpí. V těchto rodinách se rodí největší počet slabomyslných dětí, protože se žení a vdávají stále jen mezi sebou. Královská krev se prý nemá mísit s obyčejnou - dokonce i ve 20. století uvažujeme v poj mech královské krve. Krev ale zůstává jen krví. Jestliže se několik rodin rozhodne ženit se a vdávat mezi sebou, může z toho vzejít mnoho různých nemocí.

Jednou z nich je zaostalost. Jen si pozorně prohlédněte fotografie prince Waleského a bude vám jasné, co tím myslím. I kdyby nakrásně chtěli, nemohou se ze své omezenosti dostat ven. Nepotkal jsem nikdy člena královské rodiny, který by byl inteligentní, a to jsem v Indii znal téměř všechny královské rodiny. Není to způsobeno jen jejich zaostalostí v myšlení; i jejich tělům mnoho schází.

Určitě jste už slyšeli o Rasputinovi. Před revolucí byl nejdůležitějším mužem Ruska, protože carovo dítě trpělo jistou nemocí - když se poranilo, krvácení se nedalo zastavit. Žádné léky nezabíraly,

nedalo se nic dělat - krev tekla dál. Jde o jeden z příznaků sňatku mezi blízkými příbuznými.

Rasputin byl velký hypnotizér. Nebyl světec ani hříšník, byl prostě jen velký hypnotizér. Pomocí hypnózy dokázal u dítěte zastavit krvácení. Co se nepodařilo žádnému lékaři... a dítě bylo následníkem trůnu v největší říši té doby. Rasputin se samozřejmě stal nepostradatelným. Bez něho by byl život dítěte v nebezpečí.

Přesto přese všechno se královské rodiny i poté, co ztratily svá království a říše, žení a vdávají mezi sebou dál. Vznikají tak velmi slabé osobnosti. Slyšeli jste už někdy o nějaké ženě z královské rodiny, která by byla prohlášena za světovou královnou krásy? Myslíte si, že anglickou královnu Alžbětu lze považovat za krásnou? Po celé Anglii se povídá... nevím ale, co je na tom pravdy, a tak za to nepřebírám žádnou zodpovědnost. Povídá se totiž, že princ Filip, manžel královny Alžběty, je homosexuál. Je mi chudáka Filipa líto. Ostatně kdokoli by si vzal Alžbětu, nemůže nebýt homosexuálem, takže by si z toho neměl nic dělat. Je to přirozená věc.

A právě před dvěma nebo třemi týdny jeden člověk z ochranné stráže prince Charlese zemřel na AIDS. AIDS se nedá chytit ze vzduchu. Nikdo neví, kdo je tím duchem svatým, ale musí to být někdo z královské rodiny. Brzy jistě začnou umírat i další, protože je to řetězová nemoc.

Neměla by existovat žádná omezení - že by se hind měl ženit jen s hindkou nebo bráhmán s bráhmankou. Naopak - pravidlem by se mělo stát, že Ind by si nikdy neměl brát Indku. Celý svět je tu pro nás - najděte si svou milou daleko předaleko, za sedmi horami a sedmi řekami. Pak budete mít spolu děti, které budou krásnější, zdravější, inteligentnější a které budou dlouho žít. Lidé by se měli naučit křížit se mezi sebou, to však bude možné teprve, až pomine manželství a láska bude plně respektována. Dosud je zatracována.

Třetí nejzákladnější právo... neboť v životě existují tři nejdůležitější věci: život, láska a smrt. Každému by mělo být dopřáno základní právo, že po dosažení určitého věku, kdy žil už dostatečně dlouho a nechce dál už jen přežívat (protože zítřek by byl pro něho jen opakováním dneška, a on už ztratil všechn zájem o to, co bude zítra), aby směl opustit své tělo. Toto právo je základním lidským právem.

Je to náš vlastní život. Pokud v něm nechceme pokračovat, nikdo by nám v tom neměl bránit.

Každá nemocnice by měla mít zvláštní oddělení, kam by lidé, kteří si přejí zemřít, mohli přijít měsíc předem, kde by mohli relaxovat a věnovat se tomu, na co v životě neměli čas nebo příležitost... hudbě, literatuře... mohli by malovat nebo vytvářet sochy... A lékaři by se jim měli věnovat a učit je, jak relaxovat. Až do dnešních dob byla smrt většinou nepěknou záležitostí. Člověk považoval sám sebe za oběť - to však je náš omyl. Smrt se může stát oslavou, musíme se jen naučit přivítat ji uvolněni, v klidu. Během onoho měsíce by je mohli chodit navštěvovat přátelé. Každá nemocnice by měla mít taková zvláštní oddělení - víc prostoru pro ty, kdo chtějí zemřít, než pro ty, kteří chtějí žít. Nechte je užít si královsky aspoň jeden měsíc, aby pak mohli opustit život bez zášti a nářků, ale naopak s hlubokým vděkem.

K těmto třem právům patří další: hledání pravdy. Nikdo by neměl být od dětství omezován jakýmkoli náboženstvím, filozofií nebo teologií, protože tím se ničí jeho svoboda hledat. Naopak mu pomáhejte, aby se stal dostatečně silným. Silným pochybovat, být skeptický ke všemu, čemu věří všichni kolem. Pomáhejte mu, aby hned všemu nevěřil, ale aby trval na vlastním poznání. Ať ho stojí cokoli, jakkoli dlouho by trvalo vydat se sám svou cestou - protože jiný způsob, jak najít pravdu, neexistuje.

Všichni ostatní, kteří si o sobě myslí, že jsou křesťany, židy, hinduisty nebo muslimy - ti všichni jen

věří.

Nepoznávají.

Víra je čistý jed.

Poznání je cesta k rozkvětu.

Hledání pravdy... nikoho byste neměli učit, co je pravda, protože pravdu naučit nelze. Měli byste lidem pomoci tázat se. Touha po poznání je obtížná - víra je lehká. Pravdu však nezískáte zadarmo - pravda je nejcennější věcí na světě. Nemůžete ji získat od jiných lidí, musíte ji najít sami.

A je zázrak, že jakmile se rozhodnete, že nebudete obětí žádné víry, urazili jste už polovinu cesty k pravdě.

Pokud bude vaše rozhodnutí bezvýhradné, nemusíte chodit za pravdou, protože ona sama přijde k vám. Budete se jen muset naučit být tiší - pak ji získáte. Stanete-li se hostiteli, bude pravda hostem ve vašich srdcích.

Zatím žije celý svět v různých vírách. To je pravý důvod, proč v lidských očích nespátříte žádný lesk ani ladnost v jejich gestech, proč lidská slova postrádají sílu a autoritu. Víra je faleš, která staví vzdušné zámky. Zafouká lehký vánek, a zámek je pryč.

Pravda je věčná a najít ji znamená, že i vy se stanete součástí věčnosti.

Za páté: hledání pravdy by mělo ovlivnit všechny vzdělávací systémy od školky po univerzitu tak, aby se vytvořila vhodná atmosféra pro meditaci. Meditace není součástí žádného náboženství, meditace není víra. Je to čistá věda našeho nitra.

Učit se být tichým, bdělým, učit se být pozorovatelem i učit se, že nejste pouhou myslí, ale něčím za tím - vědomím, jen tak se připravíte k dosažení pravdy.

A je to pravda, která byla mnohými lidmi nazývána "Bohem" či "nirvánou". Ať už ji lidé nazývají jakkoli, ona je bezejmenným tichem, vyrovnaností, klidem. Tento klid je tak hluboký, že se v něm člověk celý ztratí - a v okamžiku, kdy se tak stane, vstoupil do chrámu Božího.

Jakkoli se to však zdá zvláštní, lidé tráví téměř jednu třetinu svého života na školách a univerzitách, aniž by věděli cokoli o tichu, relaxaci, aniž by věděli cokoli o sobě samých. Znají celý svět - a je to jejich obrovská chyba, že přitom zapomněli sami na sebe. Ale zdá se, jako by k tomu měli nějaký důvod...

V Indii existuje prastarý příběh o tom, jak se deset slepců snaží překročit řeku. Protože je v řece silný proud, drží se všichni za ruce. Když dosáhnou druhého břehu, jeden z nich navrhne: "Měli bychom se spočítat. Proud byl velmi silný a my jsme všichni slepí - mohlo se stát, že někoho z nás voda odnesla."

A tak počítají. K údivu všech však pokaždé napočítají jen devět. Zkoušejí to jeden po druhém, ale vždy vychází devět. Někaký člověk sedící na břehu se rozesměje - to je k popukání! A deset slepců zatím sedí a naříká, slzy v očích, neboť jeden z nich se ztratil.

Ten člověk k nim přistoupí a ptá se: "Co se vám stalo?"

Oni mu vše vysvětlí a on jim poradí: "Postavte se všichni do řady. Až se dotknu prvního z vás, řekne "jedna". Až se dotknu druhého, řekne dvě, protože jeho se dotknu dvakrát. Třetího se dotknu třikrát, řekne tedy tři. Kupodivu ten člověk našel desátého, který se ztratil. Všichni mu děkují, dotýkají se jeho nohou, říkají mu: "Ty jsi pro nás bohem. Už jsme si mysleli, že jsme ztratili jednoho z nás. Ale prosíme tě, vysvětli nám to... my jsme také počítali, jeden po druhém, ale desátého jsme nenašli. Odkud se tak znenadání vzal?"

Muž jim však odpověděl: "Je to prastaré tajemství, kterému byste stejně neporozuměli. Jen pokračujte ve své cestě."

A co je to za prastaré tajemství? Člověk má tendenci zapomínat sám na sebe. Člověk vlastně může prožít celý život, aniž by si sám sebe uvědomoval. Všechny ostatní vidí, všechny zná - jen na sebe zapomíná.

Meditace je jedinou metodou, při které začnete počítat od sebe: "jedna".

A protože meditace není součástí žádného náboženství, nevidím zde žádnou překážku - neměla by chybět nikde, na žádné škole, na žádné univerzitě. Každý, kdo vychází z univerzity, by ji měl opouštět s hlubokým, meditativním pocitem bytí, s aurou meditace kolem sebe.

Všechno ostatní je jinak k ničemu. Znáš zeměpis: víš, kde leží Timbuktu nebo kde se nachází Konstantinopol, ale nevíš, kdo jsi. Prvořadou věcí v životě je vědět, kdo jsem a kde se nacházím. Teprve pak se všechno v mém životě uspořádá a nabere správný směr.

Za šesté: svoboda ve všech směrech.

Člověk není ani natolik svobodný jako jsou ptáci nebo zvířata. Cožpak pták musí procházet pasovým oddělením? Když se mu zachce, může letět třeba do Pákistánu, nepotřebuje žádné vstupní vízum. Je zvláštní, že jenom člověk zůstává spoután v národech a v hranicích. Protože národ je velký, zapomínáme na to, že jsme věznění. Nemůžeme ani ven, ani dovnitř. Jsou to obrovská vězení a celá Země je jich plná.

Svoboda ve všech směrech znamená, že člověk, ať se narodil kdekoli, je součástí jednoho lidstva.

Národy by se měly rozplynout a náboženství zmizet, protože člověku způsobují všemožná omezení - a někdy to bývají omezení velice směšná.

Byl jsem jednou ve městě, které se jmenovalo Devas. Už dvacet let tam měli zavřený chrám jainů. Na dveřích visely tři zámky: jeden od digambarů - to je jedna jainistická sekta, druhý od další sekty - svetambarů, a třetí od policie. Chudák Mahavira - už dvacet let je zavřený uvnitř, bez jídla, bez lázně a bez světla. Člověk neví, je-li živ či mrtev, protože je úplně zticha... alespoň by mohl zabušit na vrata a zakřičet: "Otevřte a pusťte mne ven!"

Když jsem to uviděl, ptal jsem se kolemjdoucích: "Co se tu stalo?" Šel jsem právě okolo a uviděl tři zámky - mohutné zámky, větší, než jste kdy viděli - a tak jsem se chtěl dozvědět, proč tam jsou.

V Devasu mají jen jeden chrám jainů, a to byl právě tento. Jainů je málo, nemají dost peněz, aby postavili chrámy dva, a tak postavili jen jeden a rozdělili si dobu pro uctívání. Do dvanácti hodin v poledne budou v chrámu digambarové, po poledni svetambarové... každý den se však strhla bitka.

Rozdíl mezi svetambarými a digambarými není moc velký - spíš dětinský a hloupý. Digambarové totiž uctívají Mahaviru se zavřenýma očima, zatímco svetambarové s otevřenýma. To je ten základní

rozdíl.

A teď si představte sochu z mramoru... buď je zhotovena s očima otevřenými nebo zavřenými, pokud ovšem nepoužijete nějakého mechanismu, po jehož zapnutí by se oči otevřely a vypnutím zavřely... Takovou techniku však v Indii dosud nemají - krásná panenka, když ji položíte, zavře oči. Postavíte ji a ona zase oči otevře. Něco podobného se vymyslet dalo.

Oni přece něco vymysleli - sice primitivního, ale vymysleli. Dělá se to tak po celé Indii: když svetambarové uctívají sochu, která má zavřené oči, připevní navrch oči falešné, prostě je tam přilepí. Je to jednoduché a nevyžaduje to žádnou techniku. Každý den však vyvstával problém: v poledne, přesně ve dvanáct, svetambarové už čekají. O minutu později... digambarové ještě uctívají (a dělají to vědomě, a tak svetambarové přicházejí a začínají přilepovat na sochu oči - a strhává se bitka:

To se stalo tolikrát, že policie nakonec chrám uzavřela a nařídila jim: "Jděte k soudu, ať rozhodne ten."

A případ pokračuje - jak může soud rozhodnout, zda Mahavíra meditoval se zavřenými nebo otevřenými očima? Ve skutečnosti meditoval s očima napůl otevřenými.

Žádnému dítěti by neměli rodiče vnučovat svou představu o životě - ve formě žádné teologie, filozofie nebo politického názoru. Měli by pouze pěstovat jeho inteligenci do takové vybroušenosti, aby, až dospěje, mohl začít hledat. A je to celoživotní hledání. Většina lidí dnes získává příslušnost k určitému náboženství hned po narození. Ve skutečnosti ale, nalezně-li člověk svoje náboženství v den smrti, našel ho brzy. Je to cenný poklad, který však lze získat jedině ve svobodě - a to svobodě ve všech směrech, nejenom té náboženské.

Neměly by existovat žádné národy ani žádné hranice mezi státy. Neměla by existovat žádná náboženství. Člověk by měl být považován za člověka. Proč ho vymezovat tolika přívlastky? V dnešní době není člověk svobodný v žádném ohledu.

Jednou jsem byl vězněn v Americe v oklahomském vězení. Místní úředník mi nařídil, abych se podepsal jako David Washington. Řekl jsem mu: "To je poprvé v životě, co mi někdo řekl, jak se jmenuji. Vy umíte číst myšlenky?"

Trošku ho to vyvedlo z míry. Zeptal se mě: "To je opravdu vaše jméno?" "Ovšem." "Tak si ho změňte. Nějaké jiné jméno bude stačit."

Ale já jsem řekl: "Vy přece znáte moje jméno. Nejmenuji se David Washington. Proč bych se tak měl podepisovat? A to nazýváte tuhle zemi demokracií! - a přitom tu člověk ani nemá právo podepsat se svým vlastním jménem! Jaké další svobody ještě nabízíte? A to máte na uniformě velkými písmeny napsáno „Ministerstvo spravedlnosti, státní zástupce! Aspoň si uniformu svlečte. Já se nejmenuji David Washington, a proto se tak podepisovat nebudu... Poprvé v životě na vlastní oči vidím, jak funguje demokracie, jak funguje svoboda. Nemám ani právo podepsat se svým vlastním jménem. Z jakého důvodu?"

Odpověděl mi: "To vám neřeknu. Dostal jsem příkaz seshora: "Bude se jmenovat David Washington a pod tímto jménem bude veden i ve věznici."

Řekl jsem mu: "Tak si formulář vyplňte sám." Bylo to uprostřed noci, ve dvanáct hodin. "Vyplňte to vy, já to dělat nebudu, to odmítám - a pak podepíšu."

Pospíchal už domů, a tak formulář vyplnil sám. Podepsal jsem ho svým jménem. Podíval se na mě a řekl: "To ale nevypadá jako David Washington."

Řekl jsem mu: "Jak by mohlo? Já přece taky nevypadám jako David Washington."

Odpověděl: "Vy jste divný člověk. vždyť jste mě podvedl."

Řekl jsem mu: "Vy naopak podvádíte sám sebe. Víte přece moc dobře, jak se jmenuji. A zítra už bude vědět celý svět, že takzvané demokracie - svobodné země, v nichž se tak často mluví o svobodě - ani nedovolí lidem, aby se podepisovali svým vlastním jménem... Vy nemáte ani tušení, proč to po vás vaše nadřízené orgány požadovaly?"

Odpověděl: "Vůbec ne."

Řekl jsem mu: "To je divné, protože já to vím. Je to velmi jednoduché a logické opatření: kdybyste mě náhodou ve vězení zabili, nikdo nebude schopn vypátrat, kde a kdy jsem zmizel. Protože podle vašich formulářů a kartoték jsem nikdy ve vašem vězení nebyl, takže to, že by mě tu někdo měl zabít, by vůbec nepřicházelo v úvahu."

Ohromilo ho to. Řekl jsem mu: "To je přece jednoduché. Jinak by totiž nebylo třeba měnit mi jméno; k tomu nemáte žádné oprávnění."

Na tomto světě však neexistuje svoboda v žádném směru.

Měl jsem jít na vysokou školu. Rodiče chtěli, abych se zapsal buď na přírodní vědy, nebo na medicínu, ale já jsem jim řekl: "Jdu studovat já, nebo vy?"

Odpověděli mi: "Samozřejmě že ty, proč se ptáš?" "Pak to tedy nechte na mně," řekl jsem. "Dobrá, necháme to tedy na tobě, ale zapamatuj si - nebudeme ti dávat žádné peníze."

Řekl jsem jim: "Jak myslíte." Z domova jsem odjel bez jediné rupie. Nastoupil jsem do vlaku bez jízdenky a šel jsem za průvodčím, kterému jsem řekl: "Je to tak a tak. Dovolíte mi cestovat bez jízdenky?"

Odpověděl: "To se mi přihodilo poprvé v životě, aby za mnou někdo přišel a přiznal se. Ostatní se snaží utéct, podvést mě, ošidit. Samozřejmě že vás vezmu, a až přijedeme do univerzitní zastávky, budu stát u výstupu, aby vás nikdo neobtěžoval."

Na škole jsem šel přímo k řediteli a pověděl mu celý svůj příběh. Řekl jsem mu: "Chci studovat filozofii, ale jak to vypadá, nemám ani svobodu rozhodnout se, co bych chtěl. Nebudu dostávat žádné peníze, prosím vás tedy, abyste mi poskytl všemožná stipendia. Jinak budu filozofii studovat i za cenu, že umřu hlady."

Řekl mi: "Ne, to nedělejte, kladl bych si to za vinu. Stipendia vám dám."

Už od raného dětství jsme mrzačeni, odkrajují nám svobodu, snaží se nás vychovat podle svých představ. Jednou jsem mluvil s křesťanským misionářem a ten mi řekl: "Bůh stvořil člověka k obrazu svému."

Odpověděl jsem mu: "To je ale základ všeho otroctví. Proč by měl Bůh člověka tvořit ke svému obrazu? Kdo je to Bůh? - Dávat vlastní podobu člověku znamená ničit ho na samém počátku." To však dělají všichni otcové.

Základní právo člověka je být sám sebou.

A v autentické lidské společnosti by mělo být každému dovoleno být sám sebou - ať už si vybere, že bude jenom pískat na píšťalku, anebo že se z něho nestane nejbohatší člověk na světě, že bude jen žebrat na ulici.

Opakuji stále znovu, že svoboda je velmi cenná věc... Nemusíte být hned prezidenty, možná budete jen žebráky, kteří hrají po ulicích na flétnu. Budete však sami sebou a budete cítit hluboké uspokojení a naplnění. Dokud tohle nepoznáte, meškáte svůj vlak.

Za sedmé: jedna Země, jedno lidstvo.

Nevidím jediný důvod, proč má existovat tolik národů a států. Proč musí být na mapě světa tolik čar? Mějte na paměti, že existují pouze na mapách. Na zemi je nenajdete, ani na nebi. A mapy jsou lidský výtvor.

Existence nestvořila Zemi ve fragmentech.

Vzpomínám si na jednoho svého učitele. Byl to velmi laskavý člověk a měl vlastní vyučovací metody. Svým způsobem to byl takový odbojný duch.

Jednoho dne přišel do třídy s několika kousky lepenky, položil je na stůl a řekl nám: "Podívejte se, to je mapa světa. Já jsem ji však rozstříhal na kousky a pomíchal je. Kdo si myslí, že je dokáže správně složit a sestavit mapu světa, pojd'te sem."

Zkusil to jeden, ale neuspěl, zkusil to další, ale ani jemu se nevedlo. Já jsem je zatím pozoroval a přemýšlel, proč.

Když se to už nepovedlo celkem pěti mým spolužákům, přišel jsem na řadu já. Šel jsem a obrátil všechny kousky lepenky lícem dolů. Učitel se mě zeptal: "Proč to děláš?"

Odpověděl jsem mu: "Počkejte, já na to přijdu. Těch pět přede mnou neuspělo, ale já už to mám."

Na rubové straně mapy byl obraz člověka. Složil jsem tedy člověka, to bylo snazší. Na jedné straně byl člověk, na druhé mapa celého světa. To byl klíč, který jsem hledal, stopa, na kterou jsem celou dobu čekal. Zatímco ostatní skládali jednotlivé kousky k sobě, já jsem si všiml, že je něco také na druhé straně.

Učitel mi řekl: "Ty jsi ale mazaný! Myslel jsem, že to zkusíš první, ale když ses nepřihlásil, věděl jsem, že čekáš, dokud nenajdeš k záhadě klíč. A našel jsi ten správný."

Svět je rozdělený, protože člověk je rozpolcený; člověk je rozpolcený, protože svět je rozdělený.

Začněte odkudkoli: jen dovoďte lidstvu, aby bylo jedno, a uvidíte, že zmizí národy, zmizí hranice. Je to přece náš svět - jedno lidstvo, jedna Země - a my z ní můžeme udělat ráj. Teď není třeba popisovat peklo. Stačí se rozhlédnout kolem sebe - je všude.

Slyšel jsem vyprávět takový příběh: zemřel jeden muž. Byl to zloděj, vrah, násilník - vyjmenujte jakýkoli zločin, dopustil se všech. A když ho andělé odnášeli, ptal se jich: "Určitě mě nesete do pekla?" "Neneseme."

Podivil se: "Jakže?" "Ty jsi dosud v pekle byl, mytě neseme do nebe. Staré peklo je prázdné, protože vám se podařilo stvořit lepší, a tak všechny hříšníky posíláme k vám."

Je to významný příběh. Rozhlédnete-li se po Zemi, uvidíte, že lidé žijí v takové bídě a utrpení, že opravdu další peklo není třeba.

My však můžeme celou situaci změnit. Země se může stát rájem. Potom nebude zapotřebí žádného dalšího ráje - ráj bude prázdný.

Za osmé: jedinečnost každého člověka.

Jednoho velmi krásného slova bylo zneužito až k nevěře, a tím slovem je rovnost.

Pár myslitelů nám tvrdí, že lidé jsou si rovni. Spojené národy prohlásily rovnost za právo každého člověka. Ale nikoho už nezajímá, že lidé si rovni nejsou a ani si nikdy rovni nebyli. Absolutně to odporuje psychologii.

Každý z nás je jedinečný.

Ve chvíli, kdy jsme si všichni rovni, tvoříme dav a ztrácíme svoji individualitu. Přestáváme být sami sebou a stáváme se pouhým kolečkem v soukolí.

Já neučím ani o rovnosti, ani o nerovnosti - já učím o jedinečnosti. Každý člověk je jedinečný a potřebuje být ve své jedinečnosti respektován. A protože jsou všichni lidé jedineční, měli by mít toto právo: zaručení rovnosti pro svůj růst v jedinečnosti.

Takový jednoduchý a zřejmý fakt: uplynulo dva tisíce let a lidstvo ze sebe nevydalo žádného dalšího Ježíše. Uplynulo dvacet pět století a nenarodil se další Gautam Buddha - a vy stále ještě tvrdíte, že lidé jsou jeden druhému rovni?

Lidé jsou jedinečné bytosti a každý by měl být respektován jako svět sám o sobě. Nikomu nejsme podřízeni ani nadřizeni - jsme tu my sami. V samotě je krása. Přestáváte být kolečkem v soukolí, davem; jste sami sebou.

Za deváté: celosvětová vláda.

Rezolutně odmítám jednotlivé vlády. Jsem pro jednu vládu pro celý svět. Znamenalo by to, že by nemohlo docházet k válkám, že by už nebylo třeba udržovat mnohamiliónové armády. Ti lidé by se mohli stát produktivní, nápomocni druhým, a pokud by splynuli s ostatními, všechna chudoba by zmizela.

V současnosti je však sedmdesát procent národního příjmu každé země vydáváno na armádu a ostatní obyvatelstvo žije ze zbývajících třiceti procent. Zaniknou-li armády, sedmdesát procent příjmů každé země bude k dispozici. Nebude muset být chudoba, nebudou muset být žebráci.

Žebráci, např. Etiopané - to je naše vina.

Na jedné straně budujeme obrovské armády a na druhé straně necháváme lidské bytosti umírat hladem. A přitom armády nejsou k ničemu. Tvoří je profesionální zabijáci, trénovaní zločinci. Jsou cvičeni jen v zabíjení.

Mluvíme přitom o lidství, mluvíme o civilizaci, a přesto vydáváme sedmdesát procent našeho

příjmu na zabíjení.

Jediná celosvětová vláda by znamenala obrovskou změnu, revoluci. Celá zeměkoule by z toho měla prospěch.

Za druhé, jen celosvětová vláda může být funkční. Současné vlády funkční nejsou, neboť mají reálnou moc. Prezident nebo ministerský předseda... ve funkční vládě to bude jinak. Vezměte si například ministra pošt - je to funkční osoba, která nemá žádnou moc. Má svou práci; má svou funkci, ale nemá moc. Nemá ji zapotřebí. Nebo člověk stojící v čele státních drah - jakou ten má moc? Prezident letecké společnosti - má ten nějakou moc? To jsou funkční místa.

Jestliže bude existovat jediná vláda, stane se automaticky funkční. Současné vlády funkční být nemohou, protože obavy z vlád jiných zemí nás udržují ve strachu: "Naši předáci musejí být silní, je třeba jim dát veškerou podporu." Pokud však nebudou hrozit války, nebude nutné, aby někdo soustřeďoval ve svých rukou moc - válka je příčinou moci. A dokud ze světa nezmizí války, nemůže zmizet ani moc - neboť jdou obě ruku v ruce.

Funkční celosvětová vláda - podobně jako pošty, železnice, letecké společnosti - bude výkonná, ale nebude mít žádnou moc. Bude to nádherný svět, v němž nebudete vědět, kdo je prezidentem nebo ministerským předsedou - protože budou ve vašich službách. V současné době jsou však vašimi pány, kteří, aby udrželi moc, musejí vás držet v neustálém strachu. Pákistán chystá válku s Indií, proto musíte dát všechnu moc indickým vůdcům. Čína se chystá napadnout...

Adolf Hitler napsal ve svém životopise, že chce-li někdo zůstat u moci, musí udržovat lidi v neustálém strachu. V tomto bodě má absolutní pravdu. I šílenci mohou mít někdy pravdu.

A za desáté: meritokracie.

Demokracie selhala.

Lidstvo zažilo mnoho způsobů vlády: aristokracii, monarchii, městské demokracie - a teď jsme svědky, jak se celý svět oddává myšlence demokracie. Demokracie však nevyřešila žádný z problémů, naopak - navršila další.

Kvůli těmto problémům podporoval muž jménem Karel Marx diktaturu proletariátu. Já zastáncem této myšlenky nejsem, mám jinou ideu, která demokracii daleko předčí. Demokracie znamená vládu lidu, řízenou lidem, pro lid - to však jsou jen slova. Indie má v současnosti devět set miliónů obyvatel. Jak může mít tolik lidí najednou moc? Musí si tedy vybrat své zástupce.

Takže to není lid, kdo vládne, ale jednotlivci, které si zvolili. Na jakém základě jsou vybírání? Podle čeho se při volbě řídíte? Dokážete vybrat správné lidi? Školili vás někdy nebo vzdělávali pro demokratický život? Ne, nic takového.

Nevědomé masy mohou být velice snadno manipulovány na základě bezvýznamných maličkostí. Tak například Nixon prohrál jednou volby s Kennedym z jediného důvodu, a to proto, že Kennedy vypadal líp na televizní obrazovce - takový byl výsledek psychoanalytické analýzy. Nixon se pak vylepšil. Do příštích voleb se naučil, jak má stát, jak chodit, jak mluvit, jak se oblékat. Dokonce barva obleku udělá na televizní obrazovce své. Oblékne-li se člověk do světlých šatů, vypadá jako duch.

Libovolné důvody... někdo umí dobře mluvit, je výborným řečníkem. To však neznamená, že z něho bude dobrý prezident. Někdo umí udělat dobré boty - myslíte si, že ho to předurčuje být dobrým

prezidentem?

Když byl Abraham Lincoln zvolen prezidentem, stalo se toto: V den jeho inauguračního proslovu k senátu byli senátoři velice rozhořčeni a uraženi - otec Abrahama Lincolna byl totiž pouhý švec a jeho syn porazil ve volbách příslušníky vysoké aristokracie. Považovali to za velkou urážku.

Jeden arogantní aristokrat to už nevydržel. Dříve než Lincoln začal hovořit, oslovil ho: "Počkejte ještě! Pamatujete si na mě? Chodil jste občas se svým otcem do mého domu, protože váš otec šil boty pro celou naši rodinu. A vy jste mu pomáhal." Celý senát se dal do smíchu. Byl to pokus Lincolna ponížit.

Avšak lidé jako Abraham Lincoln se ponížit nedají. Odpověděl: "Jsem vám vděčný, že mi připomínáte mého zesnulého otce v této chvíli. Neboť můj otec byl nejlepším švcem v celé zemi a já si uvědomuji, že nikdy nebudu nejlepším prezidentem tak, jako byl on nejlepším švcem. Budu ho mít stále před sebou.

Jaká kritéria berete při volbách v úvahu? Podle čeho se řídíte?

Vzhledem k tomu všemu si myslím, že dny demokracie jsou sečteny. Potřebujeme nový systém, který by byl založený na kompetenci. Na světě jsou tisíce univerzit. Proč by měli obyčejní, neinformovaní a nevědomí lidé dál vybírat své zástupce, v jejichž rukou bude po pět let soustředěna nedozírná moc? V současné době je tato moc tak veliká, že by dokázala zničit celý svět.

Meritokracie znamená, že jen lidé, kteří by byli vzděláni v určité oblasti, by také uvnitř této oblasti mohli volit. Například jen lidé pracující ve školské soustavě té které země by mohli volit ministra školství. Pak budeme mít nejlepšího ministra z možných. Ministrem financí by měl být zvolen někdo, kdo se vyzná ve financích a zná komplexní problematiku ekonomiky. Takový výběr však mohou udělat jen lidé, kteří jsou ekonomicky vzděláni a vyznají se ve finančních záležitostech - a těch jsou tisíce. Každá funkce by měla být obsazena člověkem zvoleným odborníky.

Ministr zdravotnictví by měl být zvolen všemi lékaři, chirurgy, specialisty, vědeckými pracovníky z oboru lékařství. Tak dosáhneme výkvětu naší inteligence a budeme se moci spolehnout, že se vynasnaží, aby život všeho lidstva byl mírumilovnější, pozeňnanější a bohatší.

Tuto ideu nazývám meritokracií. A jakmile si zvolíme všechny tyto lidi, pak zase oni mohou vybrat prezidenta a ministerského předsedu. Oni budou naším géniem; prezidenta a ministerského předsedu budou moci vybrat z lidu anebo mezi členy parlamentu. Avšak i parlament by měl být odstupňován.

Tak například lidé, kteří mají dokončenou vysokou školu, by měli právo volit. To, že je někomu osmnáct nebo dvacet jedna let přece neznamená, že je schopen vybrat ty pravé zástupce. V jedenadvaceti letech ještě člověk neví o životě a jeho složitosti téměř nic. Ti, kdo by volili členy parlamentu nebo senátu, anebo jak to nazvete, by měli mít alespoň diplom. Tímto způsobem bychom mohli vytvořit vzdělanou, vytříbenou a kulturní vládu.

Dříve však, než bude tato vláda vytvořena, by každá země měla projít stádiem meritokracie. Jakmile meritokracie vydá své plody, pak lidé porozumí, že pokud se nám podaří sjednotit celý svět pod jednou vládou, život se pro nás může změnit v radost, bude stát za to ho žít - ne se ho odříkat, ale těšit se z něho.

Do dnešních časů vše, co se stalo, byla náhoda. Naše dějiny nebyly doposud ničím jiným než dějinami náhod. S tím musíme skončit. Musíme se rozhodnout, že naše budoucnost už náhodná

nebude. Budeme ji tvořit my sami - a tvořit náš svět se může pro nás stát nejvelkolepějším tvořením, jaké existuje.

03) Všeobecná deklaráce lidských práv

Dne 10. prosince 1948 Valné shromáždění Spojených národů přijalo a vyhlásilo Všeobecnou deklaráci lidských práv, jejíž úplné znění je obsaženo na následujících stránkách. Po tomto historickém aktu Valné shromáždění vyzvalo všechny členské státy, aby uveřejnily znění Deklarace a daly je rozšířit, číst a vykládat zejména ve školách a jiných výchovných ústavech, bez rozdílu politického postavení států a území. Toto jest pečlivý, avšak neúřední překlad znění Deklarace. Úřední znění Deklarace je možno obdržet v pěti úředních jazycích Spojených národů, a to anglicky, čínsky, rusky, francouzsky a španělsky.

VŠEOBECNÁ DEKLARACE LIDSKÝCH PRÁV

Úvod

U vědomí toho,

že uznání přirozené důstojnosti a rovných a nezcizitelných práv členů lidské rodiny je základem svobody, spravedlnosti a míru ve světě,

že zneuznání lidských práv a pohrdání jimi vedlo k barbarským činům, urážejícím svědomí lidstva, a že vybudování světa, ve kterém lidé, zbaveni strachu a nouze, budou se těšit svobodě projevu a přesvědčení, bylo prohlášeno za nejvyšší cíl lidu,

že je nutné, aby lidská práva byla chráněna zákonem, nemá-li být člověk donucen uchýlovat se, když vše ostatní selhalo, k odboji proti tyranii a útlaču,

že je nutné podporovat rozvoj přátelských vztahů mezi národy,

že lid Spojených národů zdůraznil v Chartě znovu svou víru v základní lidská práva, v důstojnost a hodnotu lidské osobnosti, v rovná práva mužů i žen a že se rozhodl podporovat sociální pokrok a vytvořit lepší životní podmínky ve větší svobodě,

že členské státy převzaly závazek zajistit ve spolupráci s organizací Spojených národů všeobecné uznání a zachování lidských práv a základních svobod a že stejné chápání těchto práv a svobod má nesmírný význam pro dokonalé splnění tohoto závazku,

VALNÉ SHROMÁŽDĚNÍ

vyhlašuje

tuto Všeobecnou deklaráci lidských práv jakožto společný cíl pro všechny národy a všechny státy za tím účelem, aby se každý jednotlivec a každý orgán společnosti, máje tuto Deklaraci stále na mysli, snažil vyučováním a výchovou rozšířit úctu k těmto právům a svobodám a zajistit postupnými opatřeními vnitrostátními i mezinárodními jejich všeobecné a účinné uznávání a zachovávání jak mezi lidem členských států samých, tak i mezi lidem území, jež jsou pod jejich pravomocí.

Článek 1.

Všichni lidé se rodí svobodní a sobě rovni co do důstojnosti a práv. Jsou nadáni rozumem a svědomím a mají spolu jednat v duchu bratrství.

Článek 2.

1) Každý má všechna práva a všechny svobody, stanovené touto Deklarací, bez jakéhokoliv rozlišování, zejména podle rasy, barvy, pohlaví, jazyka, náboženství, politického nebo jiného smýšlení, národnostního nebo sociálního původu, majetku, rodu nebo jiného postavení.

2) Žádný rozdíl nebude dále činěn z důvodu politického, právního nebo mezinárodního postavení země nebo území, k nimž určitá osoba přísluší, ať jde o zemi nebo území nezávislé, anebo pod područstvím, nesamosprávné nebo porobené jakémukoli jinému omezení suverenity.

Článek 3.

Každý má právo na život, svobodu a osobní bezpečnost.

Článek 4.

Nikdo nesmí být držen v otroctví nebo nevolnictví; všechny formy otroctví a obchodu s otroky jsou zakázány.

Článek 5.

Nikdo nesmí být mučen nebo podrobován krutému, nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestu.

Článek 6.

Každý má právo na to, aby byla všude uznávána jeho právní osobnost.

Článek 7.

Všichni jsou si před zákonem rovni a mají právo na stejnou ochranu zákona bez jakéhokoli rozlišování. Všichni mají právo na stejnou ochranu proti jakékoli diskriminaci, která porušuje tuto Deklaraci, a proti každému podněcování k takové diskriminaci.

Článek 8.

Každý má právo, aby mu příslušné vnitrostátní soudy poskytly účinnou ochranu proti činům porušujícím základní práva, která jsou mu přiznána ústavou nebo zákonem.

Článek 9.

Nikdo nesmí být svévolně zatčen, držen ve vazbě nebo vyhoštěn do vyhnanství.

Článek 10.

Každý má úplně stejné právo, aby byl spravedlivě a veřejně vyslechnut nezávislým a nestranným soudem, který rozhoduje buď o jeho právech a povinnostech, nebo o jakémkoli trestním obvinění

vzneseném proti němu.

Článek 11.

1) Každý, kdo je obviněn z trestného činu, považuje se za nevinného, dokud není zákonným postupem prokázána jeho vina ve veřejném řízení, v němž mu byly zajištěny veškeré možnosti obhajoby.

2) Nikdo nesmí být odsouzen pro čin nebo opomenutí, které v době, kdy byly spáchány, nebyly trestné podle státního nebo mezinárodního práva. Rovněž nesmí být uložen trest těžší, než jakého bylo lze použít v době, kdy byl trestný čin spáchán.

Článek 12.

Nikdo nesmí být vystaven svévolnému zasahování do soukromého života, do rodiny, domova nebo korespondence, ani útokům na svou čest a pověst. Každý má právo na zákonnou ochranu proti takovým zásahům nebo útokům.

Článek 13.

1) Každý má právo volně se pohybovat a svobodně si volit bydliště uvnitř určitého státu.

2) Každý má právo opustit kteroukoli zemi, i svou vlastní, a vrátit se do své země.

Článek 14.

1) Každý má právo vyhledat si před pronásledováním útočiště v jiných zemích a požívat tam azylu.

2) Toto právo nelze uplatnit v případě státní skutečně odůvodněného nepochitickými zločiny nebo činy, které jsou v rozporu s cíli a zásadami Spojených národů.

Článek 15.

1) Každý má právo na státní příslušnost.

2) Nikdo nesmí být svévolně zbaven své státní příslušnosti ani práva změnit svou státní příslušnost.

Článek 16.

1) Muži a ženy, jakmile dosáhli plnoletosti, mají právo, bez jakéhokoli omezení z důvodu příslušnosti rasové, národnostní nebo náboženské, uzavřít sňatek a založit rodinu. Pokud jde o manželství, mají za jeho trvání i při jeho rozvázání stejná práva.

2) Sňatky mohou být uzavřeny jen se svobodným a plným souhlasem nastávajících manželů.

3) Rodina je přirozenou a základní jednotkou společnosti a má nárok na ochranu ze strany společnosti a státu.

Článek 17.

1) Každý má právo vlastnit majetek jak sám, tak spolu s jinými.

2) Nikdo nesmí být svévolně zbaven svého majetku.

Článek 18.

Každý má právo na svobodu myšlení, svědomí a náboženství; toto právo v sobě zahrnuje i volnost změnit své náboženství nebo víru, jakož i svobodu projevat své náboženství nebo víru sám nebo společně s jinými, ať veřejně nebo soukromě, vyučováním, prováděním náboženských úkonů, bohoslužbou a zachováváním obřadů.

Článek 19.

Každý má právo na svobodu přesvědčení a projevu; toto právo nepřipouští, aby někdo trpěl újmu pro své přesvědčení, a zahrnuje právo vyhledávat, přijímat a rozšiřovat informace a myšlenky jakýmkoli prostředky a bez ohledu na hranice.

Článek 20.

1) Každému je zaručena svoboda pokojného shromažďování a sdružování.

2) Nikdo nesmí být nucen, aby byl členem nějakého sdružení.

Článek 21.

1) Každý má právo, aby se účastnil vlády své země přímo nebo prostřednictvím svobodně volených zástupců.

2) Každý má právo vstoupit za rovných podmínek do veřejných služeb své země. 3) Základem vládní moci budiž vůle lidu; ta musí být vyjádřena správně prováděnými volbami, které se mají konat v pravidelných obdobích na základě všeobecného a rovného hlasovacího práva tajným hlasováním nebo jiným rovnocenným postupem, zabezpečujícím svobodu hlasování.

Článek 22.

Každý člověk má jako člen společnosti právo na sociální zabezpečení a nárok na to, aby mu byla národním úsilím i mezinárodní součinností a v souladu s organizací a s prostředky příslušného státu zajištěna hospodářská, sociální a kulturní práva nezbytná k jeho důstojnosti a k svobodnému rozvoji jeho osobnosti.

04) Některé události z Oshova života

Některé biografické údaje a události z Oshova života

Dětství

1931 Osho se narodil 11. prosince 1931 v indické Kuchwadě ve státě Madhjadpradéš (Madhya Pradesh) jako nejstarší syn obchodníka s textilem a příslušníka náboženské sekty Džain (Jain). Prvních sedm let žil u svých prarodičů, kteří mu poskytovali naprostou volnost a plně ho podporovali v jeho úsilí dobrat se pravdy o životě.

1938 Po dědečkově smrti se Osho odstěhoval ke svým rodičům do Gadawary, města s 20 000

obyvateli. Tam ho následovala i jeho babička, která byla celý svůj život (zemřela r.

1970 jeho šlechetnou přítelkyní a která se považovala za jeho žačku.

1946 Ve čtrnácti letech zažil Osho svoje první satori. V následujících letech se jeho pokusy s meditací prohlubovaly. Intenzita duchovního hledání však zanechala stopy na jeho fyzickém zdraví. Rodiče i přátelé se strachují o jeho život.

Univerzitní léta

1952 21. března 1953, ve věku jednadvaceti let, dosáhl Osho osvícení, nejvyššího vrcholu lidského vědomí. Jak sám uvádí, tímto okamžikem skončilo období jeho vnější biografie a on od té doby žije v souladu s vnitřním zákonem života bez vědomí vlastního ega. Jinak pokračoval Osho ve svém studiu na univerzitě v Saugaru, kde také r. 1956 promoval z filozofie a získal červený diplom. V posledním roce studia vyhrál celoindickou soutěž v diskusi a za své studijní výsledky získal Zlatou medaili.

1957 Osho vyučuje na Vysoké škole sánskrtu v Rajpuru. O rok později přijímá místo profesora filozofie na univerzitě v Džabalpuru (Jabalpur). Roku 1966 se však tohoto místa zříká, aby se mohl cele věnovat svému poslání učit moderního člověka umění meditace. V šedesátých letech putuje po Indii jako "Acharya (učitel) Osho", avšak všude, kam přichází, se setkává s odporem úřadů. Odhaluje totiž pokrytectví lidí, kteří jsou u moci, a jejich úsilí zabránit člověku, aby dosáhl svého nejvlastnějšího lidského práva - práva být sám sebou. Přednáší desítkám tisíc posluchačů a oslovuje milióny lidských srdcí.

Bombajské období

1968 Usazuje se v Bombaji, aby tu žil a vyučoval. Pořádá pravidelné "meditační tábory", většinou v horách, a přednáší tam o své revoluční myšlence dynamické meditace technice, která pomáhá uklidnit mysl skrze očistu. Od r. 1970 zasvěcuje své posluchače do neosannyasmu, což je cesta k sebepoznání a meditaci za jeho vedení a s pomocí jeho lásky. Lidé ho nazývají "Bhagwanem", to jest "Požehnaným".

1970 Přijíždějí první lidé ze západu, mezi nimi mnoho odborníků. Oshova sláva se šíří po Evropě, Americe, Austrálii i Japonsku. Jsou pořádány každoděsíční meditační tábory, pro které se r. 1974 podařilo najít výhodné místo ve městě Púně (Poona), kde se výuka ještě dále zintenzivnila. Púnské období

1974 Při příležitosti 21. výročí Oshova osvícení byl v Púně založen ašrám. Oshův vliv se rozšířil do celého světa. Současně se však začalo vážně zhoršovat jeho zdraví. Osho trávil většinu času v soukromí svého pokoje a ven vycházel jen dvakrát denně: k ranním přednáškám a k večernímu zasvěcování a poradám.

Jsou zakládány terapeutické skupiny, spojující východní zkušenost s meditací se západní naukou o psychoterapii. Během dvou let si zdejší ašrám získal pověst nejlepšího světového centra pro sebezdokonalování a terapii. Oshovy přednášky v sobě zahrnují veškerou tradici a zkušenost největších světových náboženství. Jeho široký rozhled v západní vědě a myšlení spolu se schopností přesného vyjadřování a hloubkou argumentace navíc napomáhají u posluchačů překonat dávnou propast mezi Východem a Západem. Jeho přednášky, nahrávané a opisované, vydaly na stovky knih, které zaujaly tisíce čtenářů. Koncem 70. let se

Oshův púnský ašrám stal mekkou pro každého, kdo byl na cestě za pravdou. Indický ministerský

předseda Mórárdží Désái, věrný tradičnímu hinduismu, však dokázal zmařit všechny pokusy Oshových žáků přemístit ašrám do některého ze vzdálených koutů Indie, kde by mohli podle Oshova učení založit soběstačnou komunitu lidí žijících v meditacích, lásce, tvořivosti a radosti.

1980 Během jedné z přednášek se člen jisté tradiční hinduistické sekty pokusil Osha zavraždit. Navzdory tomu, že oficiální náboženství a církve na západě i na východě Osha odsuzují, má v té době již více než čtvrt miliónu stoupenců po celém světě.

Nové období - Rajneeshpuram v USA

1981 1. května ukončil Osho přednášky a vstoupil do období "mlčenlivého společenství srdcí", zatímco jeho tělo se zotavovalo po vážném onemocnění páteře. Lékaři a jeho ošetřovatelé převezli Osha do Spojených států, neboť se obávali operace. Oshovi američtí stoupenci zatím koupili v Centrální oregonské poušti ranč o rozloze 64 000 akrů, kam Osha pozvali a kde se velmi rychle zotavoval. Model zemědělské komunity se rozvíjel úžasnou rychlostí a přinášel neuvěřitelné výsledky - neúrodná a zpustošená půda se před očima měnila z pouště v zelenou oázu, která brzy uživila městečko 0 5 000 obyvatelích. Při každoročních letních festivalech pořádaných pro Oshovy přátele z celého světa pojal nový Rajneeshpuram 20 000 návštěvníků. Současně s rozkvětem komunity v Oregonu vyrůstaly ve všech větších západních zemích, ale i v Japonsku další velké komunity, které byly schopny obživy ze svých vlastních zdrojů. Osho tehdy zažádal o povolení stálého pobytu ve Spojených státech, avšak vláda žádost zamítla; jedním z důvodů byl jeho slib, že již nebude vystupovat na veřejnosti. Současně se stupňoval na nové město tlak jak ze strany oregonské vlády, tak ze strany křesťanské většiny ve státě. Zákony o užití půdy, původně přijaté na ochranu životního prostředí, se staly hlavní zbraní v boji proti novému městu, které vynaložilo obrovské úsilí na obdělání mrtvé půdy a obnovení životního prostředí - městu, které vlastně bylo ekologickým modelem pro ostatní svět. V říjnu r. 1984 začal Osho ve svém domě přednášet malým skupinám lidí a od července r. 1985 obnovil v Rajneesh Mandiru veřejné přednášky, kterým každé ráno naslouchaly tisíce posluchačů.

1985 14. září opustila neočekávaně komunitu Oshova osobní sekretářka spolu s několika členy z vedení komunity, načež vyšla najevo celá řada nelegálních machinací, kterých se dopouštěli. Osho pozval na místo vyšetřovací komisi, aby se celá záležitost prošetřila. Avšak americké úřady využily této příležitosti k tomu, aby zintenzívnily svůj boj proti komunitě.

29. října byl Osho bez jakéhokoli oprávnění zatčen a uvězněn v Severní Karolině, ve městě Charlotte. Ve vazbě byl vyslýchán s pouty na ruku. Cesta zpět do Oregonu, kde měl být postaven před soud - v běžných podmínkách je to pětihodinový let - trvala osm dní. Několik dní byl Osho nezvěstný. Později vyšlo najevo, že byl vězněn v oklahomské státní věznici pod jménem David Washington, a to na izolaci s vězněm, který trpěl infekční žloutenkou, nemocí, která se mohla stát Oshovi osudnou. Pouhou hodinu před propuštěním, po dvanáctidenním utrpení ve věznicích s pouty na ruku, byla v přísně střežené portlandské věznici v Oregonu, kde byl Osho uvězněn, objevena bomba. Zatímco ostatní vězni byli evakuováni, Osho tam musel strávit ještě celou hodinu.

V polovině listopadu přesvědčili Osha jeho právní poradci, aby se přiznal ke dvěma ze 34 menších "přistěhovaleckých přestupků", z nichž byl obviněn, a vyhnul se tak dalšímu možnému ohrožení svého života ze strany americké justice. Osho se podvolil a přiznal se v rámci tzv. Alfredovy klauzule, která podle amerického soudního systému umožňuje obviněnému přiznat se při současném podržení nevinu. Osho dostal pokutu 400 tisíc dolarů a byl na pět let vypovězen z USA. Tentýž den odletěl svým letadlem do Indie, kde se zotavoval v Himálájích. O týden později byla oregonská komunita rozpuštěna.

Na následující tiskové konferenci státní zástupce Charles Turner zodpověděl otázku: "Proč nebyla

obvinění vznesená proti Oshově sekretářce uplatněna také proti Oshovi?" následujícím způsobem:

1. vládě se v první řadě jednalo o rozbití komuny a místní úřady si byly jisty, že odstraněním Oshova vlivu se vše urychlí; 2. vláda si nepřála, aby se Osho stal mučedníkem; 3. nenašly se žádné důkazy, že by se podílel na některém z trestných činů.

Cesta kolem světa - studium lidských práv

Prosinec 1985 Oshova nová sekretářka, jeho společník a lékař byli vypovězeni z Indie a byla jim zrušena víza. Osho odcestoval do nepálského Káthmandú, kde pokračoval ve svých každodenních přednáškách.

Únor 1986 Osho odletěl na základě třicetidenního turistického víza do Řecka, kde byl ubytován ve vile jednoho řeckého filmového producenta a dvakrát denně přednášel. Do vily přicházelo velké množství posluchačů. Řecká ortodoxní církev pohrozila vládě krveprolitím, pokud nebude Osho vykázán ze země.

5. březen 1986 Do vily násilím vnikla policie, Osho byl protiprávně zatčen a dopraven do Athén. Bylo třeba zaplatit úřadům sumu 25 000 dolarů, jinak by Osho musel odplout první lodí do Indie.

6. březen 1986 Osho odletěl svým letadlem do Švýcarska, kde na něho při přiletu čekali ozbrojení policisté a jeho sedmidenní vízum bylo prohlášeno za neplatné. Byl označen jako "persona non grata" v důsledku "přistěhovaleckých přestupků v USA" a požádán, aby okamžitě opustil švýcarské území. Odletěl tedy do Švédska, kde byl přivítán stejným způsobem - obklopili ho policisté se zbraněmi v rukou. Bylo mu řečeno, že jeho osoba představuje "ohrožení bezpečnosti státu" a byl požádán, aby opustil zemi. Osho poté odletěl do Anglie. Piloti jeho letadla zde měli povinnost osmihodinového odpočinku. Osho chtěl strávit přestávku v čekárně první třídy, avšak nebylo mu to povoleno. Hotel také nepřicházel v úvahu, a tak musel Osho spolu se svým doprovodem strávit noc v těsné špinavé cele plné utečenců.

7. březen 1986 Osho spolu se svými společníky odletěl do Irska, kde jim byla udělena turistická víza. Ubytovali se v hotelu poblíž Limericku. Příští ráno dorazila do hotelu policie a přikázala jim, aby okamžitě odletěli. To však nebylo možné, neboť kanadské úřady mezitím odmítly vydat povolení k mezipřistání v Ganderu, kde mělo letadlo tankovat na cestě do karibské Antiguy.

Tento neobvyklý zákaz byl vydán bez ohledu na záruku londýnské Lloyd, pojišťovny, která ručila za to, že Osho neopustí letadlo. Za podmínky, že neučiní žádné veřejné vystoupení, které by poškodilo úřady, bylo Oshovi povoleno zůstat v Irsku, dokud nebudou vybaveny další záležitosti. V té době však Antigua zrušila Oshovi povolení k pobytu. Také Holandsko Oshově žádosti nevyhovělo. V Německu byl již mezitím schválen "preventivní dekret", který nepřipouštěl Oshův vstup na území státu. Žádost o turistické vízum do Itálie byla úmyslně zdržována nejméně 10 měsíců.

19. březen 1986 Na poslední chvíli přišla nabídka k pobytu do Uruguaye, a tak 19. března odletěl Osho se svými nejvěrnějšími přáteli a průvodci přes senegalský Dakar do Montevidea. Uruguayské úřady zvažovaly dokonce možnost nabídnout Oshovi stálý pobyt. Zde vyšlo také najevo, proč byl Oshovi odmítán vstup do každé země, kterou hodlal navštívit - telexy s "tajnými diplomatickými informacemi" (všechny ze státních zdrojů NATO), které uváděly zvěsti Interpolu o "pašování, obchodě s drogami a prostitucí", týkající se lidí z Oshova okolí, byly posílány do všech zemí předem a načasovány tak, aby byla policie již připravena. Také Uruguay byla brzy vystavena stejnému tlaku.

14. květen 1986 Uruguayská vláda zamýšlela oznámit na tiskové konferenci, že udělila Oshovi

trvalý pobyt. Těže noci měl uruguayský prezident Sanguinetti telefonický hovor z Washingtonu, ve kterém mu bylo oznámeno, že jestliže zůstane Osho v Uruguayi, bude zrušena již udělená půjčka na šest miliard dolarů a do budoucna nebudou žádné další půjčky poskytovány. Osho musel 18. června Uruguay opustit. Příští den oznámili z Washingtonu oba prezidenti, Sanguinetti a Reagan, že Uruguayi byla poskytnuta nová půjčka ve výši 150 miliónů dolarů.

19. červen 1986 Osho obdržel desetidenní vízum na Jamajku. Chvilí poté, co jeho letadlo přistálo na tamním letišti, dosedla hned vedle americká námořní stíhačka, ze které vystoupili dva civilisté. Příští ráno byla Oshovi a lidem z jeho doprovodu zrušena Osho odletěl přes Madrid do Lisabonu, kde zůstal nějakou dobu "nezvěstný". O pár týdnů později začali kolem vily, kde byl Osho ubytován, hlídkovat policisté. Osho se rozhodl k návratu do Indie. Celkem 21 zemí tedy Osho vyhostilo nebo mu odepřelo pobyt.

29. červenec 1986 Osho přicestoval do indické Bombami, kde strávil šest měsíců jako host u jednoho indického přítele. V soukromí hostitelova domu obnovil své každodenní přednášky.

4. leden 1987 Osho se přestěhoval do svého domu v púnském ašrámu, kde již strávil větší část sedmdesátých let. Okamžitě po jeho příjezdu mu policejní zástupce města Púny nařídil, aby město opustil, a to na základě tvrzení, že Osho je "rozporuplná osobnost", která by mohla "narušit klidný chod města". Tento rozkaz byl ještě týž den zrušen Bombajským nejvyšším soudem. Jistý fanatický hinduista, který se v květnu r. 1980 pokusil Osha zavraždit tím, že na něho při veřejné přednášce vrhl nůž, začal agresivně vyhrožovat, že pokud nebude Osho vyhoštěn z Púny, napadne ašrám s pomocí dvou set vycvičených mužů.

21. květen 1987 V době, kdy píšeme tyto řádky, se tisíce Oshových žáků sjíždějí do Púny, aby opět mohli být se svým Mistrem - bezohledně na pokus vlád "svobodného světa" izolovat Osha v domnělém vnitřním exilu.

leden 1990 V lednu 1990 Osho (pro některé lidi) opustil svoje tělo.

TIRÁŽ

OSHO

O ZÁKLADNÍCH LIDSKÝCH PRÁVECH

Vydalo nakladatelství PRAGMA

jako svou první publikaci duchovní literatury.

Věnováno Swami Samvado (Kentucky)

PRAGMA
P.O. BOX 6
POŠTA 48
140 08 PRAHA 4

Osho Foundation Europe 1987 (Druhé vydání - červen 1987)

Zuzana Krulichová - Translation 1990

ISBN 80-85 213-02-8 PRAGMA 1991